

๑๖๗

ท่าพี่ อาจารย์ เพื่อ ใหม่ แพนด้า!

师父 他大熊子

๑๕๗

ทำ
อาจารย์
เพื่อ
ใหม่
แพะดำ!

師父 他太孛
熊猫 竹子

คู่หัว 扶华
เขียน

ภวิษย์พร
แปล

๑๕๑๔ คือรากฐานที่มั่นคง

ท่านอาจารย์เป็นหมี่แพนด้า! 1

师父他太难了

อริณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks **บ้านอริณ**

Published originally under the title of 《师父他太难了》(Shi Fu Ta Tai Nan Le)

Author © 扶华 (Fu Hua)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และ พรบ. ว่าด้วยกากระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8998-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ดิเรก บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ วริศรา แซ่ลิ้ม
ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบไปโปกราฟี กุณทีรา บงแก้ว
ออกแบบรูปเล่ม กวินทิพย์ ลีนแต่ • คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกลม บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, สองนา กักตร์วิไล

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่านค่ะ ยินดีที่ได้กลับมาพบกันอีกครั้งนะคะ หลังจากที่ช่วงปลายปีที่ผ่านมาเราได้เลิฟความสุขกับนิยายแนวบำเพ็ญเพียรเรื่อง *บทลิลิตให้เป็นนางร้าย* แต่ไหนกลายเป็นแสงจันทร์ขาวของพระเอกไปแล้ว คราวนี้เราขอพาทุกท่านกลับเข้าสู่โลกแห่งการบำเพ็ญเพียรกันอีกครั้ง พร้อมกับผลงานเรื่องใหม่จากปลายปากกาของ ‘ผู้หิว’ ในเรื่อง *ท่านอาจารย์เป็นหมีแพนด้า!* รับรองว่าอัดแน่นไปด้วยความสุขและความแปลกใหม่ที่ไม่มีใครแน่นอนค่ะ

สำหรับเรื่อง *ท่านอาจารย์เป็นหมีแพนด้า!* แม้จะยังคงกลิ่นอายของการทะลุมิติที่คุ้นเคย แต่ในขณะที่นางเอกเรื่องอื่นอาจจะทะลุมิติไปเป็นตัวละครอาภัพที่พอจะรู้เนื้อเรื่องล่วงหน้าบ้าง ทว่า ‘ซินชีว’ ของเรากลับต้องมาเผชิญโลกบำเพ็ญเพียรที่แปลกใหม่และแตกต่างไปจากนิยายทุกเรื่องที่เคยรู้จัก แถมอาจารย์ของเธออย่าง ‘เชินถูอวี่’ ยังเป็นคนรักสันโดษอีกต่างหาก

ท่ามกลางวิถีแห่งเซียนที่ยากเกินคาดเดา ซินชีวตั้งใจจะใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายด้วยการอยู่เล่นกับเหล่าแพนด้าไปวันๆ ทว่าโชคชะตากลับไม่เป็นใจให้เธอได้พักผ่อนอย่างที่หวัง ส่วนเรื่องราววุ่นวายที่เธอต้องเผชิญจะเป็นเช่นไรนั้น ขอเชิญทุกท่านร่วมติดตามและร่วมลุ้นไปกับการผจญภัยของเธอได้ในเล่มเลยนะคะ

อรุณ

กบนุส่วยจิวโงว ใกล้เคียงกับประตูเมือง เรือนหลังเล็กของตระกูลชิน มีเสียงร้องไห้ของเด็กเล็กและเสียงกรีดร้องของสตรีดังขึ้นตรงเวลา ไม่ต่างจากเมื่อครั้งเดือนก่อน เพื่อนบ้านละแวกใกล้เคียงพากันส่งเสียง ตะโกนด่าด้วยความไม่พอใจตั้งมาเป็นระลอก

นับตั้งแต่บุตรสาวตระกูลชินกระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตายแต่ถูกคน ช่วยกลับมาได้ นางก็เหมือนจะสติวิปลาส ไม่ว่านอนหรือง่ายเหมือน แต่ก่อน ตลอดครึ่งเดือนที่ผ่านมา ี่ตระกูลชินจึงไม่เคยสงบสุข

เพื่อนบ้านใกล้เคียงที่ตื่นแต่เข้ามาซักผ้าในคูลน้ำได้ยินเสียงเอะอะ อลหม่านของตระกูลชิน สตรีออกเรือนแล้วผู้หนึ่งในกลุ่มคนเหลือบตามองไปทางฝั่งนั้นแล้วเปิดปากเอ่ย “แม่ของชินชีวิตก็ช่างก่อกรรมทำเข็ญ ดูสิว่าเด็กดี ๆ อย่างชินชีวิตถูกนางบีบจนกลายเป็นแบบใดไปแล้ว”

สตรีอีกคนที่นั่งอยู่บนก้อนหินตอนบนของคูลน้ำกล่าว “แม่เลี้ยง จะเหมือนกับแม่แท้ ๆ ได้หรือไม่ตีก็ด่า งานอะไรก็ให้นางเป็นคนทำ แต่กลับไม่ให้นางได้กินอีม แม่แท้ ๆ หรือจะทำแบบนี้ได้ลงคอ”

“ไม่เห็นต้องสนใจว่าหงเชียงปฏิบัติต่อเด็กนั้นแบบไหน ถึง กระนั้นเด็กนั้นก็สมควรไปกระโดดบ่อน้ำฆ่าตัวตาย มีข่าวให้กิน มีเสื้อผ้าให้สวมใส่ จะใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้ได้อย่างไร นางน่ะออกตัณญู” หญิงชราอายุค่อนข้างมากคนหนึ่งแค้นเสียงพูด

สตรีหน้าเรียวยาวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของคูน้ำขี้ผ้าในมือดั่งพับๆ เอ่ยแทรก “อย่าเพิ่งสนใจเรื่องพวกนี้เลย พวกเจ้าว่าชินชิวถูกผีเข้า หรือไม่ ข้าว่านางต้องไปเจอกับของสกปรกบางอย่างในบ่อน้ำมาเป็นแน่”

นางวางเสื้อผ้าในมือลง ก่อนโบกมือสองข้างทำท่าประจบ “พวกเจ้ารู้หรือไม่ กลางดึกเมื่อไม่กี่วันก่อนข้าเห็นนางนั่งอยู่บนหลังคานิ่งนิ่งไม่ขยับ ไม่ส่งเสียงสักแอะ ท่าทางเช่นนั้น...โอ๊ย ขำตกใจกลัวแทบตาย!”

ชินชิวแม่นางน้อยของตระกูลชิน เมื่อก่อนคือเด็กหญิงที่งดงาม สะอาดสะอ้านที่สุดของถนนสายนี้ อีกทั้งนางยังสุขภาพ สงบเสถียร แม้แต่จะพูดเสียงดังก็ยังไม่กล้า หลังจากหงเชียงแม่เลี้ยงของนาง แต่งเข้ามาก็ไม่ดีกับนาง แต่นางก็กล้ากลืนฝืนทน ต่อให้จะเป็นทุกข์ แค่นั้นก็เพียงหลบไปร้องไห้เท่านั้น

ทว่านับตั้งแต่ที่นางกระโดดบ่อน้ำ ชินชิวก็ราวกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลายเป็นว่าไม่ต่างจากพวกอันธพาลน้อยบนถนนที่วันๆ ไม่ทำอะไร นางไม่ทำงาน เอาแต่ออกเที่ยวเล่นเตร็ดเตร่ไปเรื่อย ไปดูเด็กบ้านตะวันออกเล่นดึงหม้าย้าง ไปดูเด็กบ้านตะวันตกเล่น กัดจิ้งหรีดบ้าง บางครั้งยังไปยืนดูจิวบนเวทีข้างถนน ดูที่ก็นานเป็นวัน จนตกคำจึ่งค่อยกลับบ้าน

แรกเริ่มหงเชียงแม่เลี้ยงของนางยังสั่งสอนชินชิวอยู่บ้าง แต่ภายหลังกลับไม่กล้าอีก เพราะทุกครั้งที่นางตีชินชิว ชินชิวก็จะไป

ตีลูกชายของนาง ครั้งแรกที่หึงเซียงเห็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตนถูกตีจนร้องไห้จ้า ก็รู้สึกเจ็บปวดใจยิ่งนัก แต่พอหันไปมองซินชิวที่โอบหน้าบวมหนึ่งเพราะถูกตบตบ อีกฝ่ายกลับยังมีอารมณ์มาหัวเราะใส่นางได้

“เจ้าตีข้าอย่างไร ข้าก็จะตีลูกชายเจ้าอย่างนั้น” แม่นางน้อยไม่สนใจบาดแผลบนโอบหน้าตัวเองแม้แต่น้อย นางพุดกลั้วหัวเราะคิกคักอีกทั้งพุดจบบยังเอาหน้าที่ถูกตีของตัวเองออกไปไอ้อวดคนข้างนอก ก่อให้เกิดคำซุบซิบนินทา

หึงเซียงเคียดแค้นจนกัดฟันกรอด แต่ขณะเดียวกันในใจก็ขุ่นลุกขุ่นชันไปด้วย

แต่ไหนแต่ไรมาหึงเซียงก็เป็นพวกที่ชอบเล่นลูกไม้อย่างไริ่ยางอายุอยู่แล้ว ทว่าซินชิวในตอนนั้นก็กลับไริ่ยางอายุยิ่งกว่านางเสียอีก

นางร้องไห้ต่อหน้าซินต้าบุรุษของตัวเอง บอกว่าบุตรสาวไม่เชื่อฟัง ผลคือหันไปเห็นซินชิวนอนอยู่หน้าประตูบ้าน พร้อมแผดเสียงตะโกนว่าท่านแม่ด่วนจากไปเร็ว ท่านพ่อและแม่เลี้ยงจะบีบนางให้ตาย

“ปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้นะ” หึงเซียงนั่งปาดน้ำตาอยู่ริมเตียง ก่อนผลึกซินต้าให้เขาคิดหาวิธี

ซินตันั่งงูมมืออยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี บุตรสาวเปลี่ยนไปกลายเป็นแบบนี้ เขายังจะทำอะไรได้อีกเล่า ผ่านไปพักใหญ่ เขาถึงเปิดปากพูดด้วยน้ำเสียงกลัดกลุ้ม “ข้าก็บอกเจ้าแล้วว่าอย่าเอาแต่ตีนาง ตอนนี่ดีแล้ว นางวิ่งไปกระโดดบ่อน้ำ หัวกระแทกบ่อจนไม่สมประดีไปแล้ว”

หึงเซียงปล้นร้องไห้ดังกว่าเดิม “แม่เลี้ยงอย่างข้าช่างลำบาก

เหลือเกิน แเค้ให้นางทำงานเล็กน้อย ว่ากล่าวนางไม่กี่คำ นางก็จะเป็น จะตายเสียให้ได้ ข้าไม่ได้ปล่อยให้นางทิวตาย ไม่ได้ตีนางตาย เสียหน่อย เป็นนางที่รันทาที่ตายเอง เรื่องนี้จะโทษข้าได้เอี่ยงไร”

“เอาละๆ ดึกตื่นก่อนคืนแล้ว อยาร์้องให้อยู่เลย นอนเถิด” ซินต้าไม่ยอมกเถียงกับนางอีก พอขึ้นเตียงได้ เขาก็ดึงผ้าห่มคลุมหัว ทันที

หงเซียงดึงผ้าห่มไว้ไม่ยอมปล่อยให้เขาไปง่าย ๆ นางร้อนใจยิ่งนัก “เดี๋ยวลี ข้ายังพูดไม่จบเลยนะ

“ข้าว่านางไม่ได้หัวกระแตกจนเสียสติหรอก แต่เป็นเพราะนาง ไปเจอเข้ากับของสกปรก พวกเราต้องรีบหาทางรักษานางให้ได้ ไม่เช่นนั้นชีวิตของพวกเราคงอยู่กันไม่เป็นสุขแน่!”

คิ้วหนของซินต้าขมวดเข้าหากัน “เจ้าจะเอาอย่างไร”

แม้ว่าลึก ๆ ในใจเขาพอจะเดาได้ แต่ถึงอย่างไรซินต้าก็ไม่ยินดี เชื่อว่าบุตรสาวจะเจอกับเรื่องแบบนั้น พอถูกภรรยาพูดจี้จู้ดเข้า ในใจก็พลันไม่สบายใจเล็กน้อย

หงเซียงรีบกล่าว “พรุ่งนี้เป็นวันเกิดของเซียนหลังจ้าวพอดี ศาลเซียนมีการทำพิธีโดยไม่ต้องเสียเงินไม่ใช่หรือ ข้าจะไปเชิญ ท่านเซียนที่ศาลให้มาช่วยดูสักหน่อย...”

ซินช้วนั่งยองอยู่ใต้หน้าต่างห้องของซินต้ากับหงเซียงแอบฟัง อยู่ครู่ใหญ่ ครั้นได้ยินมาถึงตรงนี้ก็เกาซาที่ถูกยุ้งกัด พลังคิดในใจ ไปด้วย *หึ ข้าทะเลลุมิตีมา เทพเซียนของพวกเจ้าคงมาควบคุมไม่ได้ ละมั้ง*

เมื่อไม่ได้ยินอะไรเพิ่มอีก เธอก็ค้อมเอวดอกกลับเข้าไปในห้อง ของตัวเองเงียบ ๆ ห้องนี้ทั้งต่ำเตี้ยทั้งเก่าโทมรม เดิมทีใช้เป็นห้อง

เก็บพินิจจับแคบอยู่แล้ว แถมด้านข้างยังติดกับเล้าไก่ กลิ่นเหม็นคลอคลุ้งจนแทบทนไม่ไหว

ชินชีวิตคิดถึงรังสุนัข¹ ของตัวเองยิ่งนัก เมื่อเทียบกับที่นี่แล้วก็เรียกได้ว่าสบายราวกับอยู่บนสวรรค์เลยทีเดียว เธอยังคิดถึงอาหารเดลิเวอรี่หลากหลายชนิด แม้แต่ร้านอาหารบริษัทที่เมื่อก่อนรังเกียจก็ยังเริ่มคิดถึงขึ้นมาบ้างแล้ว

ทั้งพัสดุส่งด่วน อินเทอร์เน็ต ความสะดวกสบายสารพัดรูปแบบ หรือแม้กระทั่งคนในครอบครัวที่ไม่ได้อยู่ร่วมกันอย่างปรองดองนัก เมื่อเทียบกับครอบครัวของชินชิวในโลกนี้แล้วก็ยังน่ารักกว่ามาก

น่าเสียดาย มนุษย์มักจะตระหนักได้ถึงความดีของสิ่งใดก็ต่อเมื่อสูญเสียสิ่งนั้นไปแล้วเสมอ ยามที่กลายเป็นความเคยชินกลับไม่รู้จักระทอนอมเห็นค่า

ชินชิวลูบหน้าท้องปლობประโลมกระเพาะที่หิวโหย พลังคิดไปเรื่อยๆ ว่าพรุ่งนี้จะไปหาของกินจากที่ใด และครุ่นคิดว่าต่อจากนี้ควรจะทำเช่นไร

ครึ่งเดือนแล้วก็ยังหาทางกลับไปไม่ได้ หากสุดท้ายไม่อาจกลับไปได้ตลอดชีวิตจริง ๆ เธอก็จะต้องเป็นลูกสาวของคนอื่นอยู่ที่นั่นไปตลอดหรืออย่างไร ด้วยประสบการณ์การเป็นบุตรสาวของคนอื่นมายี่สิบหกปีของเธอ เกรงว่าคนเป็นพ่อแม่ของเธอคงถูกทำให้โมโหจนแทบตาย เธอเองก็สงสัยอยู่เสมอว่าโรคความดันโลหิตสูงของพ่อเธอก็น่าจะมีสาเหตุมาจากเธอที่ทำให้เขาโมโห แต่ตอนนี้ก็ดีแล้ว เธอไม่อาจทำให้พ่อที่เป็นคนคนดีโมโหได้อีกต่อไป

¹ เปรียบเปรยถึงที่พักอาศัยที่อบอุ่น บรรยายถึงความคิดถึงอสังหาริมทรัพย์ที่มีต่อบ้านของตัวเอง

ซินชิวคิดแล้วก็ยังไม่เข้าใจว่า ตัวเองกลายมาเป็นแม่หางน้อย อายุสิบห้าปีอยู่ในช่วงเวลาและยุคสมัยที่ไม่ทราบชื่อนี้ได้อย่างไร หากนี่เป็นยุคที่การหาเลี้ยงชีวิตคือการทำอะไรทำนา คนที่แขนขาทั้งสี่ไม่กระฉับกระฉ่าง แยกแยะธัญพืชทั้งห้าไม่ออก² เช่นเธอคงไม่ต้องหิวตายเลยเธอ

คิดไปคิดมาเธอก็ผล็อยหลับไป ลืมตาอีกทีที่ฟ้าก็สว่างโร่แล้ว คุณภาพการนอนของเธอไม่เลวมาโดยตลอด น่าจะติดตามจากภูมิเมตสมัยก่อน

ซินชิวเดินออกไปล้างหน้าบ้วนปาก ก่อนจะตรงไปหาของกินเล็กน้อยในห้องครัว วันนี้แม่เลี้ยงถึงกับไม่กรี๊ดร้องชดชวาง คงเพราะต้องไปเชิญเซียนมาทำพิธีไล่ผีขับวิญญาณเร่ร่อนอย่างเธอ จึงยอมให้เธอได้กินอิมลักมือละมั้ง

ซินชิวไม่เกรงใจ หยิบหมั้นโถวเพิ่มอีกสองลูก ถือโอกาสจัดการทั้งอาหารเที่ยงและอาหารเย็นไปพร้อมกันเลยทีเดียว

คนที่นั่นกินข้าวเพียงวันละสองมื้อ อีกทั้งตระกูลซินค่อนข้างยากจน ประกอบกับแม่เลี้ยงยังคงจับตามองอย่างใกล้ชิด ครึ่งเดือนมานี้เธอจึงไม่เคยได้กินอิมเลยสักครึ่ง

หลังจากนั้นเธอก็ออกจากบ้านไปเดินเล่นเหมือนยามปกติ ซินชิวอยากจะทำความคุ้นเคยกับโลกใบนี้ แล้วก็ถือโอกาสดูว่ามีงานให้ทำประทังชีพหรือไม่ เธอมาอยู่ที่โลกใบนี้ได้ไม่นาน จึงยังมีอีกหลายเรื่องที่ไม่เข้าใจ

² เปรียบเปรยถึงคนที่เกียจคร้าน ไม่เอาการเอางาน

วันนี้บนถนนครึกครื้นกว่าปกติ มีคนกลุ่มใหญ่สวมชุดสีสดใสคล้ายจะไปแสดงงิ้ว พวกเขาตีฆ้องตีกลองเดินไปเบื้องหน้า คนลึบกว่าคนแบกแท่นดอกไม้แท่นหนึ่ง ด้านบนมีรูปปั้นผูกด้วยผ้าตัวหนังสือสดด้านหน้าและด้านหลังยังมีรูปปั้นขนาดเล็กที่ใช้คนยกอีกสองคน

ซินฉีวักัดหมั้นโถวมองความครึกครื้น ก่อนขยับเท้ายึดคอยาวมองตามไป

“เอ๊ะ พี่สาว นี่เขาทำอะไรกันหรือ” เธอตะตะหลังหญิงสาวที่แต่งกายอย่างสตรีออกเรือนแล้วซึ่งยืนอยู่ด้านหน้า ยิ้มถามนาง

ซินฉีวหน้าตางดงาม ยามยิ้มก็เหมือนดอกไม้เล็กน้อย ๆ ดอกหนึ่งสตรีออกเรือนแล้วได้ยินคำถามจึงตอบว่า “วันนี้เป็นวันเกิดของเชียนหลิงจ้าว นี่คือรูปปั้นหล่อทองคำของท่านเชียนที่เศรษฐีจีนในเมืองนำมาถวาย เพิ่งจะยกออกมาจากศาลเชียน วนรอบเมืองครบแล้วก็ต้องยกกลับเข้าไปในศาลเช่นเดิม”

เชียนหลิงจ้าวผู้นี้ ซินฉีวรู้จักดี ระยะเวลาที่เธอเตร็ดเตร่ไปทั่วก็ได้ยินข่าวซุบซิบเกี่ยวกับผู้คนและขนบธรรมเนียมของที่นี่มาไม่น้อย อีกทั้งยังได้ดูงิ้วมาก็หลายตอน เชียนหลิงจ้าวที่มักจะปรากฏในงิ้วเป็นประจำผู้นี้ เปรียบได้กับพระโพธิสัตว์กวนอิมในโลกเดิมที่เธออยู่ สรูปก็คือ ไม่ใช่แค่สถานที่แห่งนี้ของพวกเขาเท่านั้น แต่ทุกหนทุกแห่งล้วนมีศาลที่ตั้งบูชารูปปั้นของเขา ไม่ว่าจะขอลูก ขอความรัก หรือขอโชควาสนาก็แค่ต้องมาหาเขาเป็นพอ

ในบทธลคร เทพเชียนผู้เฒ่าท่านนี้ยุ่งมาก ทั้งต้องลงมายังโลกมนุษย์เพื่อชี้แนะจางหวาน³ ทั้งยังต้องช่วยบรรเทาทุกข์ภัย

³ หมายถึง ผู้ที่สอบได้อันดับหนึ่งในระบบการสอบเข้ารับราชการของจีนในสมัยโบราณ

ช่วยปลดเปลื้องความทุกข์ยาก แล้วยังต้องสานวสานรักระหว่าง เทพหญิงกับจักรพรรดิบางพระองค์อีก

แม่เลี้ยงของเธอตั้งใจจะอาศัยความเชื่อทางไสยศาสตร์มาขบไล่ ความชั่วร้ายจับผี ดังนั้นศาลเซียนที่นางเตรียมจะไปก็คือศาลของ เซียนหลังจ้าวผู้นี้

ซินชิวมองอย่างเปลิดเพลิน พลังขยับเดินตามกลุ่มคนไป เบื้องหน้า “พี่สาว แล้วรูปปั้นสององค์ที่อยู่ด้านหน้าและด้านหลัง นั้นคืออะไรหรือ”

สตรีผู้นั้นคล่องตะกร้าไว้ที่แขน ด้านในตะกร้าบรรจุรูปเทียน คงตั้งใจจะไปที่ศาลเซียนเช่นกัน เพียงแต่ไม่รู้ที่นางจะไปขอพรเรื่องใด นางเดินคุยกับซินชิวไปตลอดทางว่า “รูปปั้นด้านหน้าเซียนหลังจ้าว คือแม่ทัพผู้พิทักษ์ฝ่ายซ้ายของท่าน แม้ว่าหน้าตาจะดูดุนอามืด ประหนึ่งผีร้าย แต่แท้จริงแล้วเป็นแม่ทัพเซียนที่จิตใจดีงาม

“ส่วนสตรีหน้าตางดงามที่ถือดอกไม้อยู่ด้านหลังคือเทพธิดาผู้พิทักษ์ฝ่ายขวา เล่าลือกันว่าดอกไม้ที่อยู่ในมือของนางก็คือ ดอกเหอฮวน⁴ ดอกไม้แห่งความรักที่ใช้เป็นตัวแทนความรักของ ชายหญิงบนโลก”

“อ้อ ที่แท้ก็เป็นพวกเขาเอง” ซินชิวเชื่อมโยงพวกเขาเข้ากับ เนื้อหาในรีวิที่เคยได้ฟังมาอย่างไม่ปะติดปะต่อก็ตั้งใจได้ทันที แม่ทัพหญิงผู้พิทักษ์ฝ่ายซ้ายอย่างเด็ดดาล และเทพธิดาผู้ผู้ลักทอตาข่าย แห่งรัก จิวเซินนี่เธอเพิ่งจะได้ฟังมาจากบนเวทีเมื่อไม่กี่วันก่อน

แม้ซินชิวจะไม่เชื่อว่าบนโลกมีเทพเซียนอยู่จริง แต่นี่ก็ไม่ขัดต่อ

⁴ หรือต้นไหมเปอร์เซีย

การรับชมรับฟังนิทานปรัมปรายุคโบราณในโลกประหลาดที่เธอมาอยู่

บนถนนผู้คนแน่นขนัด พอไปถึงศาลเซียนคนก็เบียดเสียดจนเหยียบเท้ากันไปมา แทบจะกลายเป็นรถไฟฟ้าใต้ดินในชั่วโมงเร่งด่วนของกว้างโจวที่ผู้คนเร่งรีบไปทำงาน ชินชิวตามสตรีออกเรือนแล้วผู้นั้นไปตลอดทาง ทั้งสองเบียดผู้คนไปจนถึงใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งกลางศาล

“พี่สาว ท่านจะทำอะไรหรือ” ชินชิวใช้มือผลักบุรุษท่าทางลามกคนหนึ่งเบียดเข้ามาใกล้สตรีออกไป พลางถามอย่างใคร่รู้

บุรุษที่ถูกเธอผลักตะโกนเสียงดัง “เจ้าเหยียบเท้าบิดา!”

ชินชิวขยี้ซ้ำอีกทีแล้วถึงได้ยกเท้าขึ้น “อ้อ คนเยอะเกินไป เจ้าเบียดเข้ามา ข้าไม่ทันระวังเลยเหยียบเท้าเจ้า เจ้าขยับออกไปหน่อยไม่อย่างนั้นเดี๋ยวข้าจะเหยียบโดนเจ้าอีก”

กล่าวจบเธอก็หันไปยิ้มถามหญิงสาวผู้นั้น “พี่สาว หรือว่าท่านจะผูกผ้าแดง”

เมื่อครู่ สตรีออกเรือนแล้วรู้สึกอับอายจนพานเป็นความโกรธเพราะบุรุษคนนั้นยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ทว่าเวลานี้กลับหัวเราะออกมาได้เพราะการกระทำของชินชิว “ใช่แล้ว ข้ามาผูกผ้าแดงให้กับบุตรสาวที่เพิ่งคลอด หวังว่านางจะได้สัมผัสสวัสดณาเซียนกับเขาบ้าง”

ผูกผ้าแดงเป็นขนบธรรมเนียมที่สืบทอดกันมาหลายร้อยปีว่ากันว่าในศาลเซียนหลังจ้าวของแต่ละแห่งจะต้องมีต้นไม้ใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง และหากในบ้านมีเด็กเพิ่งคลอด พ่อแม่ก็จะขอผ้าแดงผืนหนึ่งจากศาลเซียนมาผูกบนร่างเด็กเป็นเวลาสามวัน จากนั้นเขียนชื่อเด็กลงไป แล้วจึงเอากลับมาผูกไว้ที่ต้นไม้ใหญ่ในศาล เชื่อกันว่าการทำแบบนี้จะทำให้เด็กได้สัมผัสสกลินอายุเซียน และช่วยคุ้มครองให้เด็ก

เติบโตอย่างปลอดภัย

ซินชิวยังคงเคยเห็นฉากในใจที่เขียนหลังจ้าวเลือกผู้มีวาสนา เล่ากันว่าเมื่อราวหนึ่งร้อยปีก่อน มีครั้งหนึ่งที่ถึงวันเกิดของเซียน หลังจ้าว กลางวันแสดๆ ท่ามกลางสายตัจจับจ้องของคนมากมาย มีเด็กคนหนึ่งที่มีวาสนาเขียนก้าวเดินไปพร้อมกับดอกไม้สดผลิบาน เต็มพื่น และเมื่อเขาเดินผ่านประตูบานหนึ่งที่เขียนหลังจ้าวเปิดไว้ให้นับแต่นั้นมาเขาก็ได้บำเพ็ญเพียรอยู่ในแดนเซียน

บทละครเช่นนี้ไม่ได้มีเพียงเรื่องสองเรื่อง หากแต่เล่าขานกัน ราวกับเป็นเรื่องจริงอย่างไรอย่างนั้น ซินชิวดูจบแล้วก็คิดว่าเซียน หลังจ้าวผู้นี้ชอบแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่อผู้อื่นเสียจริง ทว่าเรื่องเล่าสื่อประเภทนี้ส่วนใหญ่ล้วนเป็นความเลื่อมใสใฝ่หาที่คนธรรมดา มีต่อเทพเซียน ถึงที่สุดแล้วก็ยังเป็นเพียงสิ่งที่ปั้นแต่งขึ้น หากเซียน หลังจ้าวมีอยู่จริงคงไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วย

ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ในศาลเซียนต้นนี้คือต้นดอกกุ้ย⁵ ที่เพิ่งจะผ่านช่วงบานสะพรั่งไป บนต้นจึงยังมีดอกสีเหลืองเล็กๆ เกาะกลุ่ม กระจัดกระจาย กลิ่นหอมอ่อนๆ คละเคล้าไปกับกลิ่นธูปเข้มข้นในศาล

ซินชิวแหงนหน้ามองผ้าแดงหนาแน่นบนต้นไม้ที่โอบกอบรัดไปตามลม ผ้าแดงแต่ละชั้นที่ทับซ้อนกัน บ้างเก่าบ้างใหม่ ถูกลมพัด และฝนซึ่ม ลีลันจึงมีทั้งชุ่มอ่อนทั้งกระดากกระด้าง ตอนเจ้าของร่างนี้ เพิ่งเกิด มารดาของนางก็คงเคยนำผ้าแดงผืนหนึ่งมาผูกไว้ที่นี่ เพียงแต่ไม่รู้ว่่าตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว

สายตาของซินชิวกวาดมองไล่ไปตามใบไม้เขียวและผ้าแดงอย่าง

⁵ หรือต้นหอมหมื่นลี้

ไว้จุดหมาย ทันใดนั้นเธอก็ได้ยินเสียงร้องด้วยความตกใจดังมาจากด้านหลัง “เจ้ามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร!”

ซินชิวและหู หันไปมองก็เห็นว่าเป็นแม่เลี้ยงหงเซียง

“ที่นี่ครีกครื้น ข้าก็เลยมาร่วมวงดูเรื่องสนุกอย่างไรเล่า” เธอตอบอย่างไม่ใส่ใจ

หงเซียงมองเธอด้วยสายตาเหมือนคนเห็นผี ซินชิวรู้สึกว่ายสาตาของนางเขี้ยวไว้อย่างชัดเจนว่า “นางคือผีเร่ร่อนตนหนึ่ง ไยถึงกล้าเข้ามาในศาลเซียงอย่างอุกอาจเช่นนี้ ไฉนท่านเซียงถึงไม่จัดการนางเสียที”

ครั้นเห็นว่าซินชิวหันหน้ากลับไปไม่สนใจนาง ใบหน้าของหงเซียงก็เต็มไปด้วยความอึดอัด ในใจคิดอย่างเป็นกังวลว่าผีร้ายตนนี้ร้ายกาจอยู่บ้าง เกรงว่าคงต้องหาตัวเซียนซือ^๖ ที่เก่งกาจสักหน่อยมาช่วยดูให้ แต่การจะหาเซียนซือฝีมือดีนั้นก็ต้องใช้เงินไม่น้อย

ทันใดนั้น ระฆังในศาลปล้นดังเห่งหง่าง เสียงระฆังทอดยาวทำให้เสียงจ้อแจจากฝูงชนเงียบสงบลง งานพิธีฉลองวันเกิดของท่านเซียนเริ่มตื้นขึ้น ทุกคนจึงพากันกรูไปที่โถงหน้าเพื่อจุดธูปสักการะ

และในเวลานั้นเอง ข้างหูของซินชิวก็มีเสียงแผ่วเบาคล้ายอยู่ห่างไปไกลดังแว่วมา เสียงนั้นพูดว่าอะไรเธอฟังไม่เข้าใจ รู้สึกเพียงว่าร่างทั้งร่างเบาหวิว ผู้คนและเหตุการณ์รอบด้านเปลี่ยนมาเป็นพร่าเลือนในบัดดล

ต้นดอกกุ่มต้นใหญ่ที่ช่วงแบ่งบานกำลังจะผ่านพ้นไปกลับมีดอกตูมเต่งนั้บไม่ถ้วนผุดออกมา บุปผาลีเหลืองทองเกาะกลุ่มรวมช่อกันอยู่ระหว่างกิ่งกับใบ ทันใดนั้นกลิ่นหอมเข้มข้นก็โชยมาปะทะจมูก

^๖ คำเรียกเซียน หรือคำเรียกนักพรตอย่างให้ความเคารพ

“รีบดูเร็วเข้า! นั่นคืออะไร!”

“สวรรค์!”

“ท่านเขียนแสดงอิทธิฤทธิ์แล้ว! นางกำลังจะสำเร็จเป็นเซียนนางถูกเลือกแล้ว!”

กลุ่มคนที่เบียดเสียดร้องอุทานอย่างตกตะลึง พวกเขาเห็นว่าเบื้องหน้าของแม่นางน้อยที่อยู่ใต้ต้นไม้มีประตูลงสีขาวยาวหนึ่งสว่างวาบขึ้นมา ลีลัมหมัดศรจรยจันไม่มีใครกล้ามองตรงๆ ราวกับว่าเป็นประตูบานหนึ่ง que เชื่อมถึงสวรรค์ ส่วนชินชิวก็เดินเข้าประตูบานนั้นไปท่ามกลางฝนบุปผาสีเหลืองทอง ก่อนที่ร่างของเธอจะหายวับไปจากสายตา

หงเซียงมองภาพนี้ด้วยอาการอึ้งตาค้าง ร่างทั้งร่างปลันอ่อนยวบล้มลงไปนั่งแปะอยู่กับพื้น

ก่อนที่ชินชิว จะเดินเข้าประตูบานนั้นไป เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าบนโลกใบนี้จะมีเทพเซียนอยู่จริง ทะลุมิติก็ส่วนทะลุมิติ แต่มีเทพเซียนกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เทพเซียนหน้าตาเป็นอย่างไรกันนะ ตอนที่เท้าข้างหนึ่งของเธอก้าวข้ามประตูบานนั้นไป ในหัวสมองก็กำลังครุ่นคิดถึงปัญหาข้อนี้

ชีวิตทำไร่ทำอะไรที่ยังไม่ทันได้เริ่มผลจัญภัยถูกเธอโยนทิ้งไว้ข้างหลังอย่างไม่ลังเล แสงสีชาวลลายหายไป ชินชิวเงยหน้าขึ้นเห็นท้องฟ้าสีครามกับเมฆขาว ครั้นก้มหน้ามองก็พบว่าตัวเองยืนอยู่บนใบไม้สีเขียวใบหนึ่ง

เป็นใบบัวขนาดมหึมาที่แผ่ปกคลุมผืนน้ำ ริมขอบยังอยู่ติดกับดอกบัวสีขาวอมชมพูช่องดงาม เป็นดอกบัวขนาดมหึมาเช่นเดียวกัน ดอกบัวและใบบัวเหล่านี้ใหญ่ยักษ์จนแผ่ปกคลุมทั่วทะเลสาบ เธอที่ยืนอยู่ตรงนี้แทบมองไม่เห็นจุดสิ้นสุด

ชั่วขณะนั้นราวกับได้เข้ามาอยู่ในเมืองยักษ์ ชินชิวขยับดึง

กระโปรงผ้าชะมุกชะมอมของตน พลังพืชมฟ้าในใจว่า นี่มันกลายเป็น
อลิศในดินแดนมหัศจรรย์แล้วหรือไร

“ว้าว! ดอกไม้ใหญ่...ใหญ่เหลือเกิน!” เสียงอ่อนเยาว์ของ
เด็กหญิงทำให้ชินฉิวหันหน้าไปมอง

เมื่อครุ่นด้านหลังของเธออย่างว่างเปล่า ทว่าตอนนี้กลับมีแม่นาง
น้อยแก้มป่องมัดจุกสองข้างปรากฏตัวขึ้น ดูแล้วน่าจะอายุประมาณ
เจ็ดแปดขวบ นางอ้าปากกว้างมองบรรยากาศรอบด้านด้วยอาการ
ตกตะลึง ฟันหน้าสองซี่ที่หายไปมองแล้วกลับยิ้มนำร่าเริงเอ็นดู

ขณะชินฉิวกำลังจะชวนนางคุย ข้างกายเด็กหญิงก็มีเด็กชาย
คนหนึ่งโผล่มาจากความว่างเปล่า อายุไล่เลี่ยกับเด็กหญิง เป็น
เจ้าอ้วนน้อยหุ่นเศรษฐกิจ ทั้งสองยืนคู่กัน จึงเหมือนกุมารทองกับ
กุมารีหยกตัวอวบอ้วนที่มีชีวิตคู่หนึ่ง

“ว้าว ไปไม้ใหญ่มากจริงๆ” เด็กชายอุทานด้วยความตกตะลึง
ไม่ต่างจากเด็กหญิง

จากนั้นบนใบบัวขนาดมหึมาแถบนี้ก็มีคนทยอยกันเผยกาย
ติดต่อกันอีกหลายคน

ขอทานน้อยตัวผอมแห้งที่ตัวเตี้ยกว่าชินฉิวหนึ่งศีรษะ เด็กสาว
ผู้เย็นชาที่สวมชุดกระโปรงแดงงาม เด็กหนุ่มสวมสร้อยทองประดับหยก
สีหน้าเย่อหยิ่ง แม่นางน้อยผอมดำท่าทางเชื่องช้า เด็กหนุ่มแขนเดียว
ที่พอมายังก็วิ่งพล่านไปทั่วเหมือนลิงในร่างคน รวมไปถึงเด็กชาย
ตัวน้อยที่สวมกางเกงเปิดเป้า เพิ่งจะมาโผล่บนใบของดอกบัวดอกไม้ใหญ่
ก็เริ่มร้องไห้สะอึกสะอื้น

ชินฉิวทรุดตัวคุกเข่าอยู่ด้านหน้าเด็กชายตัวน้อยที่สวมกางเกง
เปิดเป้ากับตุ้โตว¹ ตัวเล็ก ขยับเข้าไปมองเขาใกล้ๆ

“...เจ้าตัวน้อย เจ้าอายุถึงสามขวบแล้วหรือยัง”

เมื่อเธอขยับเข้าไปใกล้ เด็กชายก็รู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย จึงหุบปากลง ดวงตากลมโตดำขลับส่องประกายมีน้ำตาตกคลอราวกับลำธารเล็ก ๆ สองสายไหลพรากลงมาข้างแก้ม

เขาร้องสะอึกสะอื้นอีกครั้ง แต่ก็ยังไม่กล้าส่งเสียงดังนัก

เวลานั้นนับวันนับคืนมีคนยืนอยู่ด้วยกันทั้งหมดเก้าคน ชายสี่หญิงสี่ และยังมีขอทานน้อยที่สกปรกจนเดาไม่ออกกว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง

ชินชิวกวาดตามองไปรอบด้านก็สังเกตเห็นว่าตัวเองคือคนที่อายุมากที่สุดในกลุ่มนี้ จึงอดพูดในใจไม่ได้ว่า หากเขียนหลังจ้าวแค่ยกมือจิ้มง่าย ๆ ก็ทำให้คนสำเร็จเป็นเขียนได้ ถ้าอย่างนั้นพวกเขาเก้าคนก็เหมือนเด็กน้อยที่ถูกหยิบเลือกมาส่ง ๆ จากกลุ่มคนที่อยู่ทั่วทุกสารทิศ แบบนี้ออกจะขอไปทีเกินไปหน่อยหรือไม่

คนทั้งเก้านิสัยและสถานะต่างกันอย่างสิ้นเชิง บ้างตกตะลึงทำอะไรไม่ถูก บ้างตื่นเต้นดีใจ เนื่องจากไม่สนิทกัน แต่ละคนจึงยืนอยู่ในตำแหน่งของตนเอง ทว่าสายตากลับคอยมองประเมินไปรอบด้านไม่หยุด

ชินชิวคิดในใจว่า *เวลานี้ควรจะมีคนนำทางเผยตัวได้แล้ว*

ทันใดนั้นกลางอากาศมีนกยักษ์ตัวหนึ่งบินโฉบมาอย่างแผ่วเบา มองดูแล้วมีขนาดใหญ่มาก ๆ กับเฮลิคอปเตอร์ บินมาหยุดอยู่เหนืออับบัว ก่อนที่ชายหนุ่มคนหนึ่งจะกระโดดจากหัวนกพลี๊วกายลงมาเบื้องหน้าทุกคน เขากวาดตามองไปที่ทุกคนรอบหนึ่ง “มากันครบแล้ว”

¹ เลือชั้นในโบราณของจีนที่สตรีและเด็กมักสวมใส่ ทำจากผ้าสีแดงชั้นเดียว ใช้ปกปิดด้านหลังลำตัว มีสายรัดสองเส้นสำหรับผูกที่ลำคอ และอีกสองเส้นสำหรับผูกที่เอว

ซินชีวมองบรูษที่ชุดบนร่างพลิวไสว ลักษณะเป็นคนที่ชอบยิ้ม ตาหยี และตามหลักสากลแล้ว พวกคนที่ชอบยิ้มตาหยีย่อมไม่ธรรมดา อย่างแน่นอน

“ปีนี้มีตั้งเก้าคน คงเพราะอาจารย์ปู่เห็นว่าคนของภูเขาสูงหลัง เรามีน้อยเกินไป ถึงได้เลือกศิษย์น้องชายหญิงมาเพิ่มขึ้น” เขาหัวเราะ คิกคัก สีหน้าทั้งเป็นมิตรและมีเมตตา

“ข้าคือศิษย์พี่ใจซิงของพวกเจ้า...”

แม่นางน้อยท่าทางเชอซ่าเหมือนคนชนบทคุกเข่าลงดังต๊อบ ตะโกนเสียงสั้นว่า “ท่านเซียน ท่านคือเทพเซียน...คือเซียนหลังจ้าว!”

“เฮ้อ อย่าทำอย่างนี้สิ” ใจซิงเพียงกระดิกนิ้วหนึ่งที แม่นางน้อย จากชนบทก็ถูกพลังที่มองไม่เห็นประคองตัวขึ้นมา เขายังคงยิ้มตาหยี พลังอธิบายต่อไปว่า “ข้าไม่ใช่เซียนหลังจ้าวหรอกนะ เซียนหลังจ้าว ที่คนภายนอกพูดถึงนั่นคือเงินเซียน² ผู้ก่อตั้งสำนักภูเขาสูงหลังของ พวกเราขึ้นมา หรือก็คืออาจารย์ปู่ของพวกเรา ส่วนข้านะ มีอาจารย์ เป็นหลัหมิงเงินเหริน³ ซึ่งเป็นศิษย์ลำดับที่สามสิบสองของเซียนหลังจ้าว” พูดจบเขาก็ยกนิ้วข้างหนึ่งขึ้น “อันที่จริงข้าเองก็ไม่ต่างจาก พวกเจ้า ถูกอาจารย์ปู่ชี้นิ้วเลือกมาตอนงานฉลองวันคล้ายวันเกิด เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อนเช่นกัน ข้าฝึกบำเพ็ญตนมาได้ร้อยปีแล้ว”

“หนึ่งร้อยปี? เช่นนั้นท่านก็อายุหนึ่งร้อยกว่าปีแล้วนะสิ แต่ว่า ท่านดูไม่แก่เลยสักนิด มองแล้วเหมือนว่าโตกว่าพวกเราแค่นิดเดียวเอง

²หรือเซียนแท้จริง เป็นระดับสูงสุดของผู้บำเพ็ญตนที่บรรลุความเป็นอมตะสำเร็จ เป็นเซียนสูงสุด ในเรื่องนี้แบ่งระดับออกเป็น 3 ชั้น ได้แก่ ผู้บำเพ็ญเพียร เซียน และเงินเซียน

³คำที่ใช้เรียกผู้ฝึกบำเพ็ญตนจนบรรลุมารดาของตนเอง เป็นฐานะหนึ่งของนักพรต ระดับสูง

ท่านกลายเป็นเทพเซียนแล้วหรือ” เด็กหนุ่มผู้เย่อหยิ่งซึ่งถามขึ้นทันที
ไฉนจึงเก็บมือลง “โอ๊ย ช้ายังห่างไกลจากการเป็นเซียนอีก
ไกลโขเลยละ ก็แค่เรียนรู้เวทคาถาบางอย่างมาได้ ไม่อาจนับว่าเป็น
คนธรรมดาเท่านั้นเอง”

คงเพราะค้นพบว่าผู้ที่มีบทบาทเป็นค่านำทางคนนี้พูดคุยด้วยง่าย
ทุกคนจึงพากันล้อมวงเข้าหาเขาแล้วเริ่มถามคำถามสารพัด ชินชิวเอง
ก็เตรียมจะขยับเข้าไปฟังใกล้ ๆ แต่เด็กน้อยสามขวบที่อยู่ข้างทำ
ยังทำท่าห่างสาร น้ำตาคลออยากร้องแต่ไม่กล้าร้อง เธอจึงอ้อมเข่าขึ้น
มาไว้ในอ้อมอกแล้วพาขยับเข้าไปด้วยกัน

“ท่านเซียน ท่านเป็นเวทคาถาอะไรหรือ ท่านสามารถเคลื่อนย้าย
ภูเขากลมมหาสมุทรได้หรือไม่ พวกเราก็จะได้เรียนเวทคาถาเหล่านั้น
ด้วยหรือ”

“อย่าเรียกข้าว่าท่านเซียนเลย เรียกแค่ศิษย์พี่ก็พอแล้ว...
เคลื่อนย้ายภูเขากลมมหาสมุทรหรือ หากเป็นภูเขาเล็กเล็กน้อย
มหาสมุทรเล็กหน่อย ช้ายังพอจะทดลองทำดูได้...เวทคาถาแน่นอนว่า
ต้องเรียนอยู่แล้ว พวกเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อเรียนเวทคาถานั้นแหละ”

“ท่านเซียน ที่นี่คือที่ไหน พวกเราถูกเขียนหลังจ้าวเลือกตัว
ให้สำเร็จเป็นเซียนมิใช่หรือ ที่นี่ใช้สรวงสวรรค์แดนเซียนหรือไม่”

“เลิกเรียกท่านเซียนได้แล้ว เรียกแค่ศิษย์พี่ก็พอ เรื่องที่ว่า
เขียนหลังจ้าวเลือกตัวให้สำเร็จเป็นเซียนนั้นเป็นเพียงแค่ข่าวลือผิด ๆ
ที่แพร่กันในโลกมนุษย์เท่านั้น การเป็นเซียนมิใช่เรื่องง่าย อาจารย์ปู่
เพียงรับพวกเจ้าเข้ามาอยู่ในภูเขาสุ่หลัง ที่นี่ก็คือแดนวิญญานของ
ภูเขาสุ่หลัง ไม่เหมือนโลกมนุษย์ แต่ก็ไม่ใช่สรวงสวรรค์แดนเซียน
อันที่จริงก็ไม่มีสรวงสวรรค์แดนเซียนอะไรด้วย นั่นล้วนแต่เป็น

เรื่องแต่งในบทละครของโลกภายนอกเท่านั้น”

เด็ก ๆ ที่ยังอายุไม่มากต่างพากันถอนหายใจด้วยความเสียดาย ไฉนยังคงยึดติดอยู่เหมือนเดิม ชินชิวมักรู้สึกว่าคุณสมบัติที่ยึดติดหยาบผู้นี้คล้ายจะมีความคิดชั่วร้ายรอคอยพวกเขาอยู่

“ศิษย์พี่ ท่านบอกว่าอาจารย์ปู่เลือกพวกเรามา เช่นนั้นแล้ว ท่านเลือกพวกเรามาได้อย่างไร” ชินชิวถาม

“ไม่ต้องเรียกท่านเซียน เรียกศิษย์พี่...อ้อ เจ้าเปลี่ยนคำเรียกแล้วนี่นะ เป็นเด็กดีจริง ๆ” ไฉนยื่นมือมาลูบคางจุก พลางยิ้มเอ่ย “แน่นอนว่าอาจารย์ปู่ไม่ได้เลือกอย่างสงัดเดช ศาลเซียนหลายแห่งที่อยู่ข้างนอก ขอแค่เป็นสถานที่ที่มีรูปปั้นของอาจารย์ปู่พวกเราตั้งบูชาอยู่ ก็จะต้องมีต้นไม้รวมจิตวิญญาณอยู่ต้นหนึ่ง

“เพียงเขียนชื่อแซ่ของเด็ก ๆ ลงบนผ้าแพรสีแดงแล้วผูกไว้บนต้นไม้ อาจารย์ปู่ก็จะเลือกคนที่มีชะตาสมพงศ์กับภูเขาสู่หลิงจากผ้าแดงจำนวนมากหลายหมื่นผืนนี้ แล้วพามาที่นี่ โดยทั่วไปทุก ๆ หนึ่งร้อยปี อาจารย์ปู่จะคัดเลือกหนึ่งครั้ง จะเลือกเฉพาะเด็กที่อายุต่ำกว่าสิบหกปีลงไป เมื่อก่อนครั้งหนึ่งจะเลือกแค่คนสองคน แต่ครั้งนั้นก็กลับเลือกมาเยอะขนาดนี้ ดูว่าวันหน้าคงจะครึกครื้นไม่น้อย”

ชินชิว “ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง”

อะไรที่บอกว่าไม่ได้เลือกอย่างสงัดเดช ก็นี่แหละที่เรียกว่าเลือกอย่างสงัดเดชนะ

เหมือนการจับรางวัลของเว่ยปู้⁴ การผูกผ้าแดงก็คือการส่งสลากไปร่วมจับรางวัลกับเซียนหลังจ้าว พอถึงเวลา เซียนหลังจ้าวก็จะสุ่มจับ

⁴ หรือ Sina Weibo เป็นแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียหนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในประเทศจีน คล้ายคลึงกับ facebook

รายชื่อผู้โชคดีมาบำเพ็ญเพียร...หากพูดอย่างนี้ เธอก็ไม่ใช่ว่าเป็น
ปลาการ์ปของเว่ยปั๋ว⁵ หรือกเทรอ

อารมณ์ของซินชิวค่อนข้างจะซับซ้อนเล็กน้อย แต่ไหนแต่ไรมา
เธอก็ไม่ใช่คนที่โชคดีนัก เธอแฮร์โพลด์จับรางวัลของเว่ยปั๋วซ้ำถึง
ร้อยครั้ง แต่กลับไม่เคยได้รางวัลเลยสักครั้ง คิดไม่ถึงว่าพอมายังที่นี้
จะกลายเป็นปลาการ์ปน้อยไปเสียได้

“ถ้า...ถ้าอย่างนั้นท่านเขียน ข้าคงกลับบ้านไม่ได้อีกแล้ว
ใช่หรือไม่” แม่นางน้อยกุมาริหยกตัวอวบอ้วนถามตะกุกตะกัก

ศิษย์พี่ในเชิงลู่หัวเด็กอ้วนตัวน้อย ใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความ
เมตตา “เลิกเรียกว่าท่านเขียนได้แล้ว เรียกศิษย์พี่ก็พอ เจ้าเด็กโง่
คนนี้ เหตุใดถึงยังอยากกลับไปอีกเล่า คนที่อาจารย์ปู่เลือกมาล้วนเป็น
คนที่ครอบครัวไม่ต้องการ หรือไม่ก็เป็นเด็กที่ไร้บ้านทั้งนั้น”

เด็กทั้งเก้าคน นอกจากซินชิวและเด็กน้อยสามขวบในอ้อมอก
ของเธอที่ไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น คนอื่นๆ ที่เหลือล้วนพากันเงยบังน
ก่อนจะตามมาด้วยเสียงร้องไห้จ้า แม้แต่เด็กหนุ่มที่มองดูแล้วหยิ่งยโส
กับเด็กหญิงชุดกระโปรงดงามผู้เย็นชาก็ยังทนไม่ไหว ตาแดงกำ
สะอื้นไห้ เพียงมองก็รู้ว่าต่างมีเรื่องราวในชีวิตที่หนักหน่วงอยู่เบื้องหลัง
ไม่ถูกลี ยังมีเด็กอีกคนที่ไม่ได้ร้องไห้ ก็คือเด็กหนุ่มแขนเดียว
พูดมากคนนั้น

นับตั้งแต่ที่เขามาถึงที่นี่ก็วิ่งไปทั่ว เมื่อครุ่นชินชิวเพิ่งเห็นเขา
กระโจนไปวกน้ำตรงริมขอบของใบบัว โทวกเหวกเสียงดังว่าในทะเลสาบ
มีปลา เวลาที่ไม่รู้ว่าเขาขยับไปอยู่ข้างนอกที่เป็นพาหนะของใจซึ่งได้

⁵ ปลาการ์ปเป็นสัญลักษณ์ของความโชคดี ปลาการ์ปในเว่ยปั๋วจึงหมายถึงบุญชิวเว่ยปั๋ว
ที่เป็นผู้โชคดี เป็นคนที่ได้รับความนิยม

อย่างไร อีกทั้งกำลังยื่นมือไปลูบขนนกของคนอื่นเขา พลังตะโกนพูดด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยยิ้ม “ชนของนกยักษ์ตัวนี้สวยจริงๆ! ข้าก็อยากได้ตัวหนึ่งเหมือนกัน!”

ท่ามกลางเสียงร้องไห้ด้วยความเศร้าสร้อย เสียงหัวเราะคิกคักเหมือนแม่ไก่ของเขาจึงฟังดูน่าเตะอย่างเห็นได้ชัด

อันที่จริงเมื่อครู่ซินชิวก็จ้องมองนกยักษ์อยู่นานเช่นกัน นกตัวนั้นสวยมากจริงๆ ราวกับนกกระเต็นที่ขยายขนาดให้ใหญ่ขึ้นจนมันวับงามพรางพราย ส่องประกายแสงระยิบระยับภายใต้แสงอาทิตย์ บอกตามตรงว่าเธอเองก็อยากมีสักตัวเหมือนกัน

“น้องชาย อย่าได้รีบร้อน ไม่นานวันหน้าบางที่อาจมีนกที่สวยงามกว่านี้ มีลู่พวกเรารู้ไปให้มากๆ ก่อนแล้วค่อยเลือกไม่ดีกว่าสิ” ซินชิวบอกกับเด็กหนุ่มแซนเดียว

เด็กหนุ่มถามด้วยสีหน้าใสซื่อ “แล้วทำไมถึงเอาทั้งหมดเลยไม่ได้ล่ะ”

โอ้โฮ โอ้หมอนี่ร้ายกาจจริงๆ

ซินชิวถึงกับถูกเขาโน้มหน้า พยักหน้าเห็นด้วย “เจ้าพูดมีเหตุผลมาก”

ครั้นเห็นว่ายุติๆ พวกเขาสองคนก็ปรึกษากันเรื่องนกยักษ์งดงาม เด็กหญิงตัวอ้วนที่เมื่อครู่นำทุกคนร้องไห้ก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่ยังสะอื้นไม่หาย “ฮือๆ...ข้าก็อยากได้นกยักษ์...ฮือๆ นกยักษ์สวยๆ แบบนี้เหมือนกัน”

“ข้าก็อยากได้” แม่นางน้อยจากชนบทเอ่ยอย่างขลาดๆ

คนอื่นที่เหลือแม่ไม่ได้เอ่ยปาก แต่สายตาที่คาดหวังรอคอยนั้นก็ชัดเจนอย่างยิ่ง

ซินชีว์โบกมือ “ขอแค่พวกเราฝึกตน ยังต้องกลัวว่าจะไม่มีนกอีกหรือ อย่ว่าแต่نگเลย ขอแค่กล้าคิด ต้องการมังกรและหงส์ก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้”

ถึงอย่างไรพวกเขาก็ยังเป็นเด็ก เสียใจได้ไม่นานก็ถูกดึงความสนใจไปอีกครั้ง

“ว้าว ยังมีมังกรกับหงส์ด้วยหรือ!”

“ข้าอยากได้มังกร ไม่อยากได้นกแล้ว!”

“ข้ายังอยากได้นกเหมือนเดิม มังกรตัวหนึ่ง แล้วก็นกแบบนี้ตัวหนึ่งก็ดีมากเหมือนกัน”

ไฉชิงที่เห็นว่าทุกคนเริ่มเอามือไปลูบคลำนกยักษ์ของตัวเอง “...”

เขาเดินไปหยุดอยู่ข้างกายนกยักษ์ จากนั้นเบียดพวกเด็ก ๆ ออกไป ก่อนเอามือลูบขนที่ยุงเป็นกระเซิงของนกยักษ์ให้ราบเรียบ กอดเจ้านกยักษ์เอาไว้แล้วพูดเหมือนล้อเล่น “พวกเจ้าห้ามมีความคิดกับเสี่ยวชู่ของศิษย์พี่เด็ดขาดเชียว ศิษย์พี่เลี้ยงมาหลายสิบปีแล้ว มีความผูกพันกันมาก นางไปจากข้าไม่ได้หรอก”

นกกระเต็นยักษ์พลันจิกเขาหนึ่งที่ ซินชีว์สาบานว่าเธอได้ยินเสียงหัวของศิษย์พี่กระแทกเข้ากับปากแข็ง ๆ ของนกด้วย เธอรู้ลึกว่าอีกเดี๋ยวบนหัวของไฉชิงจะต้องมีเลือดฟุ้งกระชูดออกมาแน่นอน แต่รออยู่นานก็ยังไม่เห็นเลือดฟุ้ง จึงอดคิดอย่างเสียดายไม่ได้ว่า *ผู้บ้าเพี้ยนเพียรหัวแข็งจริงเสียด้วย*

ไฉชิงกระแอมหนึ่งที่ สะบัดชายแขนเสื้อ “เออละ ศิษย์น้องชายหญิงทุกคน หนึ่งปีต่อจากนี้พวกเจ้าจะต้องอยู่ที่นี้ ถือว่าได้รับการทดสอบเล็กๆ จากภูเขาสู่หลิงของพวกเราแล้ว พวกเราไว้พบกันใหม่ปีหน้า”

เขาพูดจบก็เตรียมจะขึ้นจากไปอย่างว่องไว ใครจะรู้ว่าชาย
แขนเสื้อจะถูกคนคว้าไว้อย่างว่องไวปานกัน

ไฉชิงหันกลับมามอง “ศิษย์น้องหญิงผู้นี้ เจ้านี้ช่างมือไวจริงๆ
เลยนะ”

ซินชิวรีบกระซากรั้งเขาเอาไว้ “ศิษย์พี่ซ้าก่อน ยังมีอีกหลายเรื่อง
ที่ท่านยังอธิบายได้ไม่ชัดเจน แล้วจะจากไปทั้งอย่างนี้นะหรือ”

ไฉชิงแบมือ “นี่ก็ช่วยไม่ได้ ทุกคนต่างก็ต้องผ่านกันมาแบบนี้
ทั้งนั้น ข้าเองก็ไม่อาจอธิบายให้ชัดเจนได้ รออีกเดี๋ยวพวกเจ้าก็จะ
ค่อยๆ เข้าใจไปเอง ถึงอย่างไรก็มีเวลาอีกมาก”

ซินชิวร้องอ้อหนึ่งที่ “ไม่เป็นไร ข้ามีแค่คำถามเดียว”

ไฉชิงเอ่ยอย่างจนใจ “ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะตอบคำถาม
อีกข้อหนึ่ง”

ซินชิวกล่าว “ศิษย์พี่พาพวกเรามาที่นี่ แล้วทางบ้านของพวกเรา
จะได้อะไรตอบแทนหรือไม่”

ไฉชิงมองเธอ “เจ้าอยากให้เราเขาได้รับสิ่งตอบแทนหรือ”

ซินชิวส่ายหน้าอย่างชัดเจน “ไม่อยาก”

ไฉชิงหัวเราะดั่งลั่น โบกมือหนึ่งที ก่อนดึงชายเสื้อกลับคืนมา
อย่างแผ่วเบา จากนั้นทะยานขึ้นไปบนหลังนกแล้วโฉบบินขึ้นสู่
ชั้นเมฆ ทิ้งไว้เพียงประโยคเดียวว่า “หากเจ้าไม่อยากให้เราเขา
ได้รับสิ่งตอบแทน พวกเขาก็จะไม่ได้รับสิ่งตอบแทน แต่หากเจ้า
ต้องการ พวกเขาก็จะได้รับสิ่งตอบแทน ผลกรรมดีเวลานี้ อาจารย์ปู่
ของพวกเรามองดูอยู่นะ”

เด็กมนุษย์ธรรมดาเก้าคนที่เพิ่งจะเหยียบย่างลงบนเส้นทาง
การบำเพ็ญเพียรยืนอยู่ที่เดิม หันมามองหน้ากันเองตาปริบๆ ไม่รู้ว่า

ควรจะทำอย่างไรต่อ

ซินชีวก็ม้วนหน้าลงมองเจ้าเตี้ยน้อยกลุ่มนั้น เอ่ยว่า “เอาละทุกคน ดูท่าก้าวแรกในการบำเพ็ญเพียรของพวกเรา ก็คือต้องออกจากตรงนี้ขึ้นไปบนฝั่งแล้วละ”

เธอขึ้นไปยังริมชายฝั่งของทะเลสาบที่พอจะมองเห็นได้อย่างเลือนราง

ขอทานน้อยเหลียวซ้ายแลขวา ไม่ได้เอ่ยอะไร

“หา จะไปอย่างไรเล่า” กุมารทองตัวอ้วนทำแก้มป่องอย่างหงุดหงิด

“ข้าพยายเรือเป็น แต่ว่าที่นี่ไม่มีเรือ” แม่ nang น้อยจากชนบทเอ่ยอย่างขลาดๆ

“ข้าว่าอย่าไม่เป็น ฮือๆ” กุมาร็หยกตัวอ้วนร้องคร่ำครวญกลางป่าดน้ำตา

“พวกเรา ก็ทานกั๊กตัวพาพวกเราบินไปสิ” เด็กหนุ่มเย่อหยิ่งพลันเกิดความคิดบรรเจิด

“เหอะ เจ้าจะไปหาจากที่ไหน ต่อให้ทานกั๊กได้ตัวหนึ่ง พวกมันก็ไม่สนใจเจ้า” เด็กสาวเย็นชาฟันเสียงออกจากจมูก

“ไม่อย่างนั้น พวกเราก็ลองซึ่ปลากันดูเถอะ” เด็กหนุ่มแซนเดียวเริ่มวิ่งตะบึงออกไปแล้ว

ซินชีวมือหนึ่งอุ้มเด็ก มือหนึ่งตบไหล่ของเด็กหนุ่มแซนเดียว “หยางกั๋ว^๖ เจ้านี่ก็ช่างกล้าคิดจริง ๆ ข้าคิดว่าไม่เลว ไม่สู้พวกเรา มาลองซึ่ปลากันดูก่อนแล้วกัน”

^๖ หรือเอี้ยก้วย เป็นตัวละครในนิยายกำลังภายในเรื่องจอมยุทธ์คู่อินทรีเทพยดา ประพันธ์โดยกิมย้ง

เด็กหนุ่มแขนงเดียวได้รับการยอมรับจากผู้อื่นก็กระโดดโลดเต้นอย่างดีใจ แต่แล้วเขาใช้มือขวาเกาหัว พุดอย่างคลางแคลงเล็กน้อยว่า “แต่ว่า... ข้าไม่ได้ชื่อหยางกั๋ว”

ไฉชิงขึ้นกระเด็นโอบยิบขึ้นไปบนฟ้าคราม ทันใดนั้นนกกระเด็นใต้ฝ่าเท้าของเขาก็ตัวหดเล็กลงเรื่อยๆ จนเหลือเพียงเท่านี้หัวแม่มือก่อนจะส่งเสียงฟิ้วแล้วมาเกาะอยู่บนไหล่ของเขา ส่วนร่างของไฉชิงกลายเป็นควันเขียวกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมาจากอ่างหยกที่ใช้สำหรับล้างหน้าใบหนึ่ง

“ออกมาแล้ว ไฉชิงออกมาแล้ว!”

“ศิษย์น้องไฉชิง เป็นอย่างไรบ้าง คราวนี้พวกศิษย์น้องชายหญิงเป็นอย่างไรกันบ้าง!”

บริเวณรอบๆ อ่างหยกขนาดใหญ่ที่วางไว้ในศาลากลางอากาศมีชายหญิงหลายคนที่ยืนนั่งยืน พวกเขาดูต่างก็มองไปยังโลกย่อส่วนในอ่างหยกและคนจิวเก้าคนข้างในนั้นด้วยความสนอกสนใจปากเอ่ยทักทายไฉชิงไปด้วย

ไฉชิงเองก็เบียดมานั่งข้างอ่างมองเข้าไปข้างใน สายหน้ายิ้มเอ่ย “อาจารย์ปู่คงจะรู้สึกว่าคุณศิษย์หลานอย่างพวกเราเล่นด้วยไม่สนุก ถึงได้หาพวกเจ้าตัวน้อยที่น่าสนใจมา มาๆ พวกศิษย์น้องชายหญิงจะต้องอยู่ในโลกใบนี้หนึ่งปี พวกเรามาดูกันเถอะว่าพวกเขาจะทำอย่างไร”

คบทั้งเก้า นั่งล้อมวงกันอยู่บนใบบัว ชินชิวเอยกับพวกเด็ก ๆ ว่า
“ทุกคนบอกอายุของตัวเองมาหน่อย พวกเรามาเรียงลำดับกันตามอายุ
ข้าพุดก่อน ข้าอายุสิบห้า อายุมากที่สุด ทั้งยังเป็นคนแรกที่มาถึงที่นี่
ดังนั้นข้าควรต้องเป็นพี่ใหญ่”

เด็กหนุ่มเยอหยิ่งทำสีหน้าไม่ยินยอม “อาศัยอะไร ข้า...”

เขายังพูดไม่ทันจบ เด็กหนุ่มแขนเดียวพุดมากก็ชูมือตะโกนขึ้น
ว่า “พี่ใหญ่ ข้าอายุสิบสี่ปี ข้าเป็นพี่รองได้หรือไม่”

ชินชิวตอบ “ได้ เจ้าคือเจ้ารอง”

เด็กหนุ่มเยอหยิ่งไม่มีเวลาสนใจเรื่องอื่นอีกแล้ว รีบเอยว่า
“ถ้าอย่างนั้นข้าเป็นพี่สาม!”

เด็กสาวเย็นชาเห็นเขาขวางหูขวางตาจึงเซิดปลายคางขึ้นอย่างถือดี
“ข้าอายุสิบสี่ปี เจ้าแก่กว่าข้าหรือ”

เด็กหนุ่มเยอหยิ่งตัวแข็งทื่อ “ข้า...สิบสอง”

ชินชิว “ตกลง ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็อยู่อันดับสี่”

ต่อมาเธอก็หันไปมองเด็กสาวจากชนบทและเจ้าชอทานน้อย
“พวกเจ้าสองคนใครอายุมากกว่ากัน”

คนทั้งสองบอกอายุขึ้นมาในเวลาเดียวกัน ชอทานน้อยอายุ
สิบเอ็ด น้ำเสียงของนางเล็กอ่อนเบา ชินชิวคิดในใจว่าที่แท้ก็เป็น
แม่นางน้อยคนหนึ่ง เด็กสาวจากชนบทอายุสิบขวบจึงอยู่อันดับที่หก

ต่อมาก็เป็นกุมาริทยกั้วนอายุเก้าขวบและกุมารทองั้วนอายุ
แปดขวบ และยังมีเด็กชายตัวน้อยอายุน้อยที่สุดในอันดับสุดท้าย

ชินชิวเป็นพี่ใหญ่อย่างสบายใจ คิดในใจว่าเด็ก ๆ พวกนี้หลอก
ง่ายนัก แม้แต่เด็กหนุ่มเย่อหยิ่งที่ดูเหมือนจะจัดการได้ยากที่สุด
ก็ยังทำผิดต่อมาตของตนเอง มีชีวิตเหมือนบุตรชายคนโง่ของเจ้าของ
ที่ดินคนหนึ่ง ไม่มีลูกไม้อะไรแม้แต่้อย เมื่อครูเธอยังคิดอยู่ว่าหาก
มีคนไม่ยอม ก็คงต้องตีกันสักยกแล้วค่อยกำหนดตำแหน่งพี่ใหญ่แล้ว

ในฐานะพี่ใหญ่อายุยี่สิบหกปี เมื่อเผชิญหน้ากับพวกเด็ก ๆ
ที่หลอกง่ายกลุ่มหนึ่ง ชินชิวไม่รู้สึกละอายใจแม้แต่้อย

เธอเริ่มจัดการงานให้ทุกคน “เจ้ารอง เจ้าว่ายน้าเป็น เจ้าลอง
ไปถามปลาใหญ่ใต้น้ำดูก่อนว่าจะยอมพาพวกเราเข้าฝั่งหรือไม่”

จอมยุทธ์ใหญ่หยางกั้วได้รับคำสั่งก็จากไปทันที ชินชิวหันไป
มองเด็กสาวจากชนบท “เจ้าหก เจ้าพายเรือเป็น พาเจ้าสามกับเจ้าสี่
ไปเด็ดกลีบดอกไม้ตรงนั้นมาสักสามสี่กลีบ ดูซิว่าจะเอามาพาย
แทนเรือได้หรือไม่”

เด็กสาวจากชนบทรับคำอย่างว่าง่าย จากนั้นเดินตรงไปทาง
ดอกไม้ยักษ์ เด็กสาวเอ็นชานเดินตามนางไปโดยไม่พูดจา ส่วนเด็กหนุ่ม
ที่ไม่ค่อยจะเต็มใจก็ได้แต่พึมพำเดินตามไปด้วย

กุมาริทยกั้วนวิ่งตื๊ง ๆ มาหยุดอยู่ข้างกายชินชิว ถ้ามด้วย

น้ำเสียงอ่อนเยาว์ “พี่ใหญ่ ให้ข้าทำอะไรหรือ”

ซินชีวลูบแก้มของนาง ก่อนบอกให้นางกับกุมารทองอ้วนช่วยกันดูเจ้าแก้ว “เด็กดี พวกเจ้าสามคนเล่นกันอยู่ที่นี่นะ”

ส่วนตัวเธอเองก็พาขอทานน้อยที่เหลื่ออยู่ไปเดินวนแถวริมใบไม้ดูว่ายังมีวิธีอย่างอื่นที่จะจากไปหรือไม่

ทางฝั่งของเจ้ารองพลันมีเสียงลูกน้ำแตกกระจายดังขึ้นมา ปลาใหญ่ตัวหนึ่งกระโดดพ้นผิวน้ำ สบัดหางหนึ่งทีแล้วก็จมหายเข้าไปในทะเลสาบมองไม่เห็นเงาอีก ซินชีวมองหยดน้ำขนาดมหึมาที่กระเซ็นมาอยู่บนใบบัวแล้วค่อยมองเจ้ารองที่ตัวอยู่ในน้ำโผล่มาแต่หัว

“เจ้าเจรจากับปลาไม่สำเร็จก็เลยตีกันหรือ”

เจ้ารองสูดจมูก พูดอย่างน้อยเนื้อต่าใจ “มันไม่ยอมเชื่อฟังข้า”

ซินชีวกว่า “กลัวอะไร ไม่ฟังก็ต้องฟัง

“เอาอย่างนี้ เจ้าทำตามที่ข้าบอก พวกเราหาใบบัวที่เล็กหน่อยแล้วหักก้านที่อยู่ใต้น้ำ เมื่อครู่ข้ายังเห็นพี่ชุน้ำใต้น้ำด้วย เอามาผูกบนตัวปลา ให้มันลากใบบัวไป”

ขอทานน้อยเอ่ยเสียงอ่อน “ทำแบบนี้จะได้จริงๆ หรือ ไม่ค่อยดีเท่าไรหรอกมัง”

เจ้ารองกลับฮึกเหิมขึ้นมาอีกรอบแล้ว “ได้ ข้าจะไปทำตามนี้”

ซินชีวเองก็ลากเจ้าขอทานน้อยให้เอาหัวมุดไปใต้น้ำด้วยกันช่วยกันดึงก้านดอกบัวและพีชน้ำขึ้นมา

“เร็วๆ ตรงนั้นมีปลาใหญ่อยู่ตัวหนึ่ง พวกเรารีบมัดมันไว้”

ปลาใหญ่ที่ถูกพีชน้ำพันตัวสะบัดร่างจนลูกน้ำวงใหญ่แตกกระจายแล้วก็เริ่มลากเอาใบบัวชนซ้ายกระแทกขวาอยู่ในทะเลสาบ

เจ้ารองที่นอนคว่าอยู่บนใบบัวร้องตะโกนเสียงดัง “ไม่รู้ว่่าตื่นตื่น

หรือหวาดกลัว ชินชีวิตมือหนึ่งจับขอกานน้อยเอาไว้ อีกมือกอด
เจ้าแก้ว ขาช้ำยขาพาดทับกุมารทองกับกุมารียก ร่างกระเด็นกระดอน
อยู่บนไบบัว

“ไม่ได้ สารถีคนนี้ซัปรดุดันเกินไปแล้ว เจ้ารอง พวกเรา
เตรียมกระโดดลงจากรถกันเถอะ”

เจ้ารอง “แต่ข้ากลับรู้สึกว่ามีมากเลยนะ”

เอาเถอะ ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็นั่งต่อไปเองละกัน

ชินชีวิตตาไวมือเร็ว หอบเต็ก ๆ กลิ้งตัวไปด้วยกันจนถึงไบบัว
อีกใบที่อยู่ข้างกัน ไบบัวและดอกบัวของที่นี่ทับซ้อนกันหนาชั้น
ทั้งอ่อนนุ่มทั้งหอม ต่อให้กระเด็นกระดอนก็ไม่รู้สึกเจ็บ เจ้าแก้วยัง
หัวเราะชอบใจ กอดคอชินชีวิตตะโกนว่า “ท่านแม่ เอาอีก เอาอีก”

ชินชีวิตหยิกกันเจ้าแก้ว “แม่อะไรกัน เรียกพี่ใหญ่

“เจ้ารองฟังพ่ไม่ได้เลย เขาเป็นพวกชอบการผจญภัย” ชินชีวิต
พิมพ์กับตัวเอง แม้ว่าเธอจะอยากนั่งรถปลาต่อ แต่ก็คิดว่าตนในฐานะ
พี่ใหญ่ย่อมต้องมีความรับผิดชอบสูง ไม่อาจเห็นแก่ความสุขของตัวเอง
ไม่สนใจพวกเด็ก ๆ ที่อยู่ในการดูแลได้

ดังนั้นพวกเธอนั่งเรือกลีบดอกบัวน่าจะมั่นคงกว่า

กลุ่มของแม่นางจากชนบทสามคนที่ฟังพ่ได้ ต่างโดยสาร
กลีบดอกบัวกลีบหนึ่งเป็นเรือลำเล็ก กำลังพายจ้า ๆ เข้ามาหา
ชินชีวิตเด็ดกลีบดอกไม้เพิ่มอีกหลายกลีบ แล้วจัดการพาทุกคนขึ้นเรือ
จนสำเร็จ เรือน้อยกลีบดอกไม้สี่ขาวอมชมพูสีลาลอยโคลงเคลง
ไปตามผิวน้ำ มุ่งหน้าเข้าหาชายฝั่ง

ระหว่างทางเจ้ารองถูกปลาใหญ่ตัวนั้นสะบัดทางเหวี่ยงลงจาก
ไบบัวจึงว่ายน้ำมารวมกลุ่มกับพวกเธอ

ที่นี่มีลมอบอุ่นพัดโชยมาเป็นระลอก อากาศอุ่นสบาย เด็กน้อยสามคนที่อายุน้อยที่สุดบนเรือร่างโยกคลอนไปมาเหมือนถูกเทกกลม่อม จึงหลับไปทั้งอย่างนั้น

สีทองฟ้าเริ่มค่อย ๆ มีดลง ยังห่างจากชายฝั่งอีกช่วงระยะทางหนึ่ง พี่ใหญ่ชินชีวิตตัดสินใจทันทีว่า “ลงจากเรือเถิด หาใบบัวใบหนึ่งนอนค้างคืน ท้องหิวแล้วก็ต้องหาอะไรกินกันหน่อย”

“ที่นี่มีอะไรให้กินหรือ”

“มีเมล็ดบัวโง่งละ ดอกบัวใหญ่ขนาดนั้นยังไม่พอให้เจ้ากินอีกหรือ” ชินชีวิตชี้ไปยังฝักเมล็ดบัวที่ชูช่อสูงตระหง่านโดดเด่นอยู่ใกล้ ๆ ด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ

แต่ละคนจึงพากันปีนขึ้นไปบนก้านของดอกบัวเหมือนปีนต้นไม้ก่อนเขย่าฝักเมล็ดบัวฝักนั้น ทั้งเตะทั้งกระแทกชน ในที่สุดก้านบัวก็หัก พวกเขาจึงลากขึ้นไปบนใบบัว แล้วช่วยกันดึงเปลือกออกอย่างเปลื้องแรง

แม้ว่าชินชีวิตจะลำบากกว่าคนอื่นอยู่บ้าง แต่รสชาติของเมล็ดบัวนี้ก็ไม่เลวเลยจริงๆ ทั้งยังอึดท้องยิ่งนัก พวกเขาหลายคนช่วยกันกินก็ยังไม่หมดถึงสองเมล็ดด้วยซ้ำ

สาวน้อยจากชนบทที่มากความสามารถได้ดึงเอากลีบดอกไม้กลีบหนึ่งมาปูเป็นที่นอนเรียบร้อยแล้ว เหมือนเตียงที่ปูเป็นแถวยาวเรียงกัน ครั้นเห็นว่าชินชีวิตมองมาที่ตน แม่นางน้อยจากชนบทก็บิตนัวมืออย่างชัดเจน “ตอนเช้าอยู่ที่บ้าน มีพี่น้องชายหญิงเยอะมากทุกคนจึงนอนเบียด ๆ กัน”

นางมองทุกคนที่อยู่ที่นี่ กล่าวอย่างลึกลับเล็กน้อย “พวกเรา จะแยกกันหรือไม่”

ซินชิวตอบ “ไม่ต้องหรอก แบบนี้ก็ดีมากแล้ว”

ขอทานน้อยนั่งอยู่ริมขอบด้านหนึ่งเพียงลำพัง เอ่ยเสียงเบาว่า “ข้าจะอยู่ตรงนี้ ตัวข้าสกปรก”

ซินชิวลุกขึ้นยืน มือหนึ่งดึงแมงนางน้อยร่างเล็กผ่ายผอมคนนั้นขึ้นมา “สกปรกก็ล้างออกได้ อากาศของที่นี่ไม่หนาว ไป ข้าจะอาบน้ำให้เจ้าเอง”

ขอทานน้อยพลันเผยสีหน้าหวาดกลัวทั้งยังคืนไม่ยอมให้จับ “ไม่...ไม่ต้องแล้ว”

ซินชิวพานางไปถึงริมน้ำ “ทำไมเจ้าถึงได้กลัวการอาบน้ำขนาดนี้ เจ้าเป็นแมงวี ก่อนหน้านี้กระโจนลงน้ำก็ไม่เห็นเจ้าจะกลัวเลยนี่นา”

ขอทานน้อยเอ่ย “ไม่ ข้าหมายถึงข้าจะ...ข้าจะอาบเอง”

ซินชิวกล่าว “ฮ่าๆ แมงนางน้อยขี้อายจังเลยนะ”

ขอทานน้อยใกล้จะร้องไห้เต็มแก้ม “แต่...แต่ข้าไม่ใช่แมงนางน้อยนะ ข้า...ข้าเป็นผู้ชาย”

ซินชิวปล่อยมือ ขอทานน้อยก็กระโดดตูมลงน้ำไป สองมือเกาะอยู่ริมขอบใบบัว เผยให้เห็นศีรษะดำๆ อย่งไร้เดียงสา

เธอเอื้อมมือไปลูบเส้นผมที่เปียกชื้นออกจากใบหน้าของเขา ก่อนจะสบตากับดวงตากลมโตที่สุกใสเหมือนแมงนางน้อย แล้วยังมีแขนขาเล็กบางนั้นอีก ซินชิวคิดในใจ *นี่คือเด็กผู้ชายจริงหรือ*

“อ้าว แล้วเจ้าก็ไม่บอกแต่แรก” เธอลุกขึ้นตะโกนเรียก “เจ้ารองเจ้ามาขัดตัวให้เจ้าห้า ขัดให้เอี่ยมๆ ละ”

“ได้เลย”

ต่อจากนั้นซินชิวก็ได้ยินเจ้ารองที่พูดเป็นต่อ่อยหอยพูดพละมไม่หยุด เตียวก็เอ่ยว่า “ว้าว เล็กจริงๆ เหมือนของเด็กผู้หญิงเลย

ฮ่า ๆ ๆ” เดี่ยวก็พูดว่า “เจ้าดูปลาเนื้อลี กำลังกินดินที่ชัุดออกมาจากตัวเจ้าอยู่นะ ฮ่า ๆ ๆ เจ้ารอเดี๋ยว อย่าขยับ ข้าจะปั้นเส้นยาว ๆ ให้มัน”

เจ้าอ้วนน้อยทั้งสองที่หลับไปบนเรือระหว่างทางขี้ตาดิ้นขึ้นขึ้นมา ก็พบว่าฟ้ามืดแล้ว พวกเขายังไม่ถึงฝั่ง เรือกลับดกไม้จอดอยู่บนใบบัวใบหนึ่ง และพวกเขาถูกอุ้มลงมาจากเรือแล้ว เวลานี้ทุกคนกำลังนอนเบียดกันอยู่บนผ้าปูนอนที่ทำจากกลีบดอกไม้

พี่ใหญ่เห็นว่าพวกเขาตื่นแล้ว จึงขึ้นไปยังลูกกลม ๆ ขนาดใหญ่กว่าศีรษะของพวกเขาสองเท่าตัวที่อยู่ข้าง ๆ “ตื่นแล้วหรือ ถ้าหิวก็กินเมล็ดบัวก่อนนะ”

เด็กน้อยตัวอ้วนทั้งสองมุดออกมาจากผ้าห่มกลีบดอกไม้ มองเมล็ดบัวขนาดใหญ่ด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะส่งเสียงอุทานเป็นครั้งที่เท่าไรก็นับไม่ถูก “ว้าว ใหญ่จังเลย”

เปลือกเมล็ดบัวถูกแกะออกแล้ว สามารถเอาหน้าแนบไปด้านบนแล้วแตะได้ทันที เมล็ดบัวทั้งอ่อนทั้งหวาน กัดทีเต็มปากเต็มคำ น้ำหวานสะอาดกระจายเต็มหน้า

เมื่อกินอิ่มแล้ว พวกเขา ก็ไปล้างหน้า ดวงดาวบนท้องฟ้า สาดสะท้อนอยู่ในทะเลสาบ เหมือนหล่นมาอยู่ข้างฝ่ามือของพวกเขา กลางคืนของที่นี่ไม่มีตึกละกนิด เพราะแสงดาวสว่างเจิดจ้า แม้แต่ดอกบัวที่อยู่ข้างใบบัวก็ยังถูกส่องจนสว่างใสราวกับความฝันที่ไม่อาจเป็นจริง

สำหรับเด็ก ๆ ทุกคนแล้ว นี่เป็นสิ่งที่ไม่เคยประสบพบเจอมาก่อน เด็กอ้วนสองคนที่ออกจากบ้านเป็นครั้งแรกมาเบียดกันอยู่ข้างกายพี่ใหญ่ ค้นพบความรู้สึกปลอดภัย ส่วนเจ้าเก๋ากินอ้วนนอนหลับไปนานแล้ว นอนกางแขนขาอย่างคนไม่มีเรื่องทุกข์ใจใด ๆ

ชาลัน ๆ เล็ก ๆ ข้างหนึ่งวางพาดอยู่บนขาของซินชิว

เด็กที่โตขึ้นมาหน่อยนอนกันไม่ค่อยหลับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กสาวเย็นชาพูดน้อย ซินชิวได้ยินเสียงนอนพลิกตัวกลับไปกลับมา เป็นเวลานานจากนางที่นอนอยู่ห่างไปไกลที่สุด จึงถามว่า “เป็นอะไรไป หรือเจ้าสาม นอนไม่หลับรี”

เด็กสาวเยอหยิ่งปล้นหยุดการพลิกตัว เยออย่างอึดอั้นว่า “ข้าจะไม่พลิกตัวอีกแล้ว”

แค่ฟังจากประโยคนี้ก็รู้แล้วว่าเด็กสาวเป็นคนที่มีความรู้สึกเฉียบไวมาก ซินชิวอารมณ์ดีโดยปล้น “ข้าไม่ได้รำคาญที่เจ้าเสียงดัง ข้าเองก็นอนไม่หลับเช่นกัน”

เด็ก ๆ เหล่านี้เพิ่งออกจากบ้านมาวันนี้ ออกมาจากสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย ทว่าเมื่อครั้งเดือนก่อนเธอก็ได้จากบ้านมาแล้ว ถึงขั้นที่ว่า แม้แต่โลกก็ยังเป็นคนละใบกัน

“ให้ข้าเดาหน่อย เจ้าคิดถึงบ้านอยู่ใช่หรือไม่”

เด็กสาวเยออย่างเคียดแค้น “ใครจะไปคิดถึงบ้านนั่นกัน ออกมาจากที่นั่นได้ ข้าดีใจจะแยะอยู่แล้ว”

แต่เมื่อพูดไป เสียงของนางก็ค่อย ๆ แผ่วเบาลง “แต่ข้าแค่รู้สึกไม่ยินยอม พวกเขามีสิทธิ์อะไรให้กำเนิดข้าแล้วอยากทอดทิ้งข้า ตลอดหลายปีที่ผ่านมานี้ ไม่ว่าเรื่องอะไรข้าก็ทำได้ดีที่สุดในที่สุด พวกเขา กลับยังไม่พอใจ พวกเขาไม่ต้องการข้าเพราะว่าข้าไม่ดีอย่างนั้นหรือ...”

ซินชิวยกขาไขว้ห้าง เอนหลังฟังเมลิ็ดบัวใหญ่มองฟ้า เยอว่า “พวกเขาไม่ต้องการเจ้า แต่เทพเซียนต้องการเจ้านะ”

น้ำเสียงเจ็บแค้นของเด็กสาวปล้นหายไป นางลุกพรัดขึ้นนั่ง ประหนึ่งได้รับการกรอกเทศปิณฑุณา “จริงด้วย พวกเขาไม่ต้องการข้า

แต่เทพเซียนต้องการข้า พวกเขายังจะร้ายกาจกว่าเทพเซียนอีกรี”

เด็กหนุ่มที่อยู่ข้างกายซึ่งคล้ายนอนหลับไปแล้วก็พลันส่งเสียงขึ้นมา “พูดถูกแล้ว ไม่ต้องการข้า พวกเขาคือคนโง่ ไม่ใช่ข้าที่ไม่ดี”

คงเป็นเพราะถูกเสียงของพวกเขารบกวน กลุ่มแสงริบหรี่กลุ่มหนึ่งจึงพลันขยับเข้ามาใกล้ มองไกล ๆ ยั้งนึกไปว่าเป็นคนที่ถือโคมไฟ พอเจ้าสิ่งนั้นบินมาใกล้แล้ว ทุกคนถึงได้สังเกตเห็นว่าคือหิ้งห้อยขนาดใหญ่ยักษ์ตัวหนึ่ง

เจ้าสัตว์ประหลาดที่ตอนตัวเล็ก ๆ ก็น่ารักชวนฝันอยู่หรอก แต่พอมันกลายมามีขนาดใหญ่ยิ่งกว่าตัวคนกลับไม่น่ารักเหมือนเดิมแล้ว

เดิมทีเด็กสาวเย็นชาอยู่ห่างไปไกลที่สุด ครั้นเห็นว่าแมลงยักษ์ดำทะมึนตัวนี้บินมา นางก็กรี๊ดร้องเสียงแหลม กระโดดตกลงแล้ววิ่งมาหาชินชิว จากนั้นดึงแขนข้างหนึ่งของเธอมาถอดไว้

เด็กหนุ่มกลับมีสภาพอ่อนแอลงยิ่งกว่า เพราะแมลงยักษ์ตัวนั้นบินมาทางเขา พอเขาหันหน้าไปก็ปะทะกับแมลงยักษ์ที่ส่องแสงได้ตัวหนึ่งทันที เขาตกใจจนร้องไห้โฮ คว้าแขนของเจ้ารองที่อยู่ใกล้กัน

ส่วนเจ้ารองที่พึ่งพาไม่ได้ผู้นี้กลับคิดอยากจะไปคว้าแมลงยักษ์ตัวนั้นเอาไว้ “เจ้าสื่ออย่าได้กลัว ก็แค่แมลงตัวหนึ่งเท่านั้น เดี่ยวพี่รองจะจับมันมาให้เจ้าเล่นเอง”

เด็กหนุ่มรีบปล่อยเขาทันที ก่อนกระโจนไปในกลีบดอกไม้เฝ้าเอาดอกไม้คลุมโปงแผดเสียงดังลั่นอย่างสิ้นท่า “ข้าไม่ต้องการ”

ทุกคนต่างหัวเราะชอบใจ

น้ำค้างยามเช้ากลิ้งไหลบนใบบัวกลายเป็นหยดน้ำใสแวววาวหยุดแล้วหยุดเล่า ชินชิวปลุกทุกคนให้ตื่นขึ้นมา ครึ่งคืนหลังพวกเขานอน

เบียดกันเป็นก้อน ทั้งเท้าและพุงแผ่กางอ้าซ่า พอตื่นขึ้นมาทุกคนก็ไปรวมตัวกันล้างหน้าอยู่ข้างหยดน้ำด้วยการเอาหัวจุ่มลงไปบนหยดน้ำใหญ่ยักษ์โดยตรง

ทุกคนหัวเราะคิกคักเล่นกันอย่างสนุกสนานอยู่พักหนึ่งก็ขึ้นเรือกลีบดอกบัวอีกครั้ง

วันนี้มีลมพัดโชยมาเบาๆ ทำให้พวกเขาลอยไปตามลม เพียงไม่นานก็ไปถึงริมฝั่ง

บุรุษหนุ่มคนหนึ่งที่สวมชุดสีสดนั่งอยู่ข้างอ่างหยกใบใหญ่หุบพัดเข้าหากัน ก่อนโบกไปมาอย่างสบายอารมณ์ ไฉชิงนอนคว่ำอ้อมริมอ่างยิ้มเอ่ย “ศิษย์พี่อวี๋เฟิง ท่านกำลังช่วยพวกนางโง่งอยู่นะ เหตุใดถึงได้ใช้ลมช่วยผลักเรือให้พวกนางเล่า”

สายตาเกียดร้านของอวี๋เฟิงกวาดมองไปด้านหลังของไฉชิง สีหน้าสบายอารมณ์พลันเปลี่ยนมาเป็นแข็งทื่อ รีบลุกขึ้นยืนคารวะ “อาจารย์ลุงเฉินถู ท่านมาได้อย่างไรขอรับ”

นอกศาลากลางเมฆ ไม่รู้ว่ามีคนผมขาวปรากฏตัวอย่างเงียบเชียบตั้งแต่เมื่อไร

พอได้ยินคำว่าอาจารย์ลุงเฉินถู ทุกคนที่ล้อมวงดูเรื่องสนุกอยู่รอบอ่างหยกก็พากันลุกขึ้น แต่ละคนวางท่าเรียบร้อยจริงจัง แม้แต่ไฉชิงก็ไม่หัวเราะแล้ว ยืนเก็บมือสีหน้าสำรวมอยู่ด้านหนึ่ง

เฉินถูอวี๋ผู้นี้คือลูกศิษย์ลำดับที่สิบสองของเซียนหลังจ้าว อีกทั้งเป็นคนพิเศษที่สุดในบรรดาลูกศิษย์สามสิบหกคนของเซียนหลังจ้าว ด้วยสาเหตุบางประการ พวกลูกศิษย์ภูเขาสู่หลังต่างก็หวาดกลัวเขา

เฉินถูอวี๋เล็กเปลือกตามองไปยังพวกศิษย์หลานที่ทำตัวสงบ

เสียงมว่ง่ายแวบหนึ่ง แล้วก็ไม่ได้พูดอะไร ก่อนโยนของสิ่งหนึ่ง ลงไปในอ่างหยก จากนั้นก็หมุนกายเดินจากไปช้าๆ โดยไม่พูดอะไร สักคำ

ครั้นเห็นว่าแผ่นหลังของเขาหายไปแล้ว ทุกคนก็เริ่มกลับมา ผ่อนคลายกันอีกครั้ง ต่างยื่นหน้ามองไปในอ่างหยก “อาจารย์ลุงเซินฉู โยนของอะไรเข้าไปยังโลกในอ่าง รีบดูเร็วเข้า”

“ว่า นี่เป็นของที่อาจารย์ลุงหลอมขึ้นมาเองกระมัง คิษย์น้อง ชายหญิงรอบนี้โชคดีกันจริง ๆ แต่เหตุใดจู่ๆ อาจารย์ลุงเซินฉูถึงทำ เช่นนี้ล่ะ”

ภูเขาสูงหลัง คือกลุ่มเทือกเขาที่ทอดตัวยาวติดกันเป็นสาย ลูกศิษย์ทั้งหมดรวมกันมีเพียงร้อยกว่าคนเท่านั้น ในฐานะบรรพจารย์ผู้บุกเบิกภูเขา เขียนหลังจ้าวที่ทุกวันนี้เป็นเพียงคนเดียวที่ฝึกตนจนสำเร็จเป็นเงินเขียนในโลกแห่งการบำเพ็ญเพียร มีลูกศิษย์ทั้งหมดสามสิบหกคน ครั้งหนึ่งออกไปท่องเที่ยวหาประสบการณ์อยู่ด้านนอก คนที่อยู่ในภูเขาลงจึงน้อยกว่าเดิม

ครั้งนี้เขียนหลังจ้าวเลือกตัวมนุษย์ธรรมดาเก้าคนมาที่นี้ พวกศิษย์ลูกศิษย์หลานมากมายในภูเขาจึงรู้ข่าวนี้กันทันที พวกผู้เยาว์ที่อายุน้อยหน่อยก็พากันไปร่วมวงชมเรื่องสนุก ส่วนพวกผู้อาวุโสกลับสำรวมมากกว่า แค่มองดูอยู่เฉยๆ เท่านั้น

เซินถูอวี้ในฐานะลูกศิษย์ที่เขียนหลังจ้าวรักและเอ็นดูมากที่สุด ในบรรดาศิษย์ทั้งหลาย อีกทั้งยังเป็นหนึ่งในคนจำนวนน้อยที่ไม่เคยรับลูกศิษย์ เนื่องจากสถานะของเซินถูอวี้ไม่เหมือนกับคนร่วมสำนักคนอื่น ๆ รูปโฉมก็ผิดแผกไปจากคนปกติทั่วไป ทั้งยังไม่เคยคิด

จะรับลูกศิษย์มาก่อน เพียงฝึกตนอยู่ในภูเขายาวหวงตามลำพัง หลงใหลอยู่กับการหลอมวัตถุ หากมีเวลาว่างก็ไม่เคยมาปรากฏตัว ต่อหน้าผู้คน

อย่างไรว่าแต่ศิษย์หลานสิบกว่าคนเลย แม้แต่บรรดาศิษย์ที่ศิษย์น้องชายหญิงรุ่นเดียวกันก็น้อยครั้งนักที่จะได้พบหน้าเขา

การที่ครั้งนี้เขามาปรากฏตัวที่ศาลากลางเมฆก็เพราะเขียนหลังจ้าวผู้เป็นอาจารย์

เมื่อหลายร้อยปีก่อน เขียนหลังจ้าวที่อยู่บนทอสวรรค์ได้คอยสังเกตการณ์ฟ้าดินเสียบ ๆ มาโดยตลอด เซินถูอวี่เองก็ไม่ได้พบอาจารย์มานานหลายปีแล้ว ผู้นำเพ็ญเพียรไม่สนใจเรื่องกาลเวลา พริบตาเดียวผ่านไปร้อยปีก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก

ทว่าจู่ ๆ เขากลับได้รับข้อความทางจิตจากอาจารย์ ทำให้เซินถูอวี่ตกตะลึงไปเล็กน้อย

“ในแก้วคนที่มาอยู่ภูเขาสู่หลังครั้งนี้ มีคนหนึ่งที่มีบุพเพเวาสนากับเจ้าเมื่อภพชาติก่อน”

แล้วก็เพราะประโยชน์ของเขียนหลังจ้าว เซินถูอวี่จึงมาเยือนที่นั่น เขียนหลังจ้าวสำเร็จเป็นเงินเขียนแล้ว สามารถมองเห็นผลกรรมในฟ้าดิน จึงตั้งใจเอ่ยเตือนเขาด้วยประโยชน์ แสดงว่าต้องมีความหมายลึกล้ำแฝงอยู่ เซินถูอวี่รู้สึกว่บางที่อาจารย์อาจจะกำลังเตือนเขาว่าควรรับลูกศิษย์ได้แล้ว

ลูกศิษย์ของภูเขาสู่หลังต่างมีความถนัดแตกต่างกันไป อย่างเซินถูอวี่เอง เขาคือคนที่เชี่ยวชาญด้านการหลอมวัตถุที่สุด ครานี้เมื่อแวะมาดูลูกศิษย์ใหม่ที่ศาลากลางเมฆ เขาจึงพกเอาของขวัญพบหน้าที่เรียบง่ายชิ้นหนึ่งมาด้วย

บอกว่าแวะมาดูเพียงแวบเดียวก็คือแวบเดียวจริง ๆ ทว่าการมองแวบเดียวนี้ก็ทำให้เรามองเห็นเด็กเฝ้าหมู่นุชช้อย่อยทั้งเก้าคนได้อย่างชัดเจนแล้ว ครั้นดูเสร็จก็จากไปทันที โดยไม่ต้องต้นจะทำความเข้าใจว่าใครกันแน่ที่มีวาสนากับเขา ไม่ว่าจะมึนพเพวลาสนาแบบใดกับตน วันหน้าหากมีวาสนาพบเจอกันก็ย่อมรู้ได้เอง เวลานั้นไม่จำเป็นต้องรีบร้อน

เขาแค่แวะมาดูเพราะงูคิดขึ้นไปดะทันหัน แต่กลับทำให้พวกคนร่วมสำนักคนอื่น ๆ ตื่นตะลึงกันไม่น้อย เซินถู่วี้จากไปได้ไม่นานก็มีศิษย์น้องชายหญิงหลายคนของเซินถู่วี้มาดูสถานการณ์ที่ศาลากลางเมฆ

อาจารย์ของไฉ่ซิงกับอวีเฟิงก็มาด้วย พวกเขาจึงได้แต่เปิดทางให้เหล่าผู้อาวุโสได้นั่งลงคุยกันข้างอ่างหยกใบใหญ่

“ศิษย์พี่เซินถูของพวกเราที่มาด้วย ช่างเป็นเรื่องประหลาดจริง ๆ คราวก่อนที่ข้าได้พบเขาก็เมื่อสามสิบกว่าปีก่อน เป็นตอนที่ขอให้เขาช่วยหลอมสมบัติอาคมชิ้นหนึ่ง” อาจารย์ของไฉ่ซิงอย่างหลีหมิงเงินเหรินก็เป็นคนที่ชอบหรีตอายุตลอดเวลาเหมือนกัน ไม่ว่าจะพูดอะไรก็ล้วนมีรอยยิ้มความหมายคลุมเครือประดับบนใบหน้าเสมอ

นักพรตหญิงหน้าตางดงามที่ใช้ปีนยาวปักกมวยผมเหลือบตามองเด็ก ๆ ที่อยู่โลกในอ่าง “ไม่แน่ว่าศิษย์พี่เซินถูอาจจะอยากรับลูกศิษย์แล้ว อย่าว่าแต่เขาเลย ขนาดข้าก็ยังอยากรับศิษย์หลานสักคน ช่วงนี้การฝึกตนติดขัด ตั้งใจฝึกตนอย่างยากลำบากก็ยังไม่ไ้ประโยชน์ มีผู้สอนลูกศิษย์ฆ่าเวลาอย่างดีกว่า”

“อ้อ? ถ้าอย่างนั้นไม่ทราบว่าคุณหุ่ยเซียงถูกใจคนไหนหรือ”

“ข้าว่าเด็กที่แขนขาดคนนั้นน่าสนใจ แต่ว่า...ช่างเถิด ให้ศิษย์พี่
เชิญดูเลือกก่อนดีกว่า ข้าค่อยพิจารณาอีกที”

พวกคนที่อยู่โลกในอ่างไม่รู้ว่าด้านนอกมีว่่าที่ศิษย์พี่ชายหญิง ว่่าที่
อาจารย์ หรือไม่ก็อาจจะเป็นว่่าที่อาจารย์ลุงอายุอย่างน้อยร้อยปี
กลุ่มใหญ่มองดูพวกเขาอยู่ กว่่าพวกเขาจะลอยตามลมตามน้ำไปถึง
ริมฝั่งได้ไม่ใช่เรื่องง่าย พอไปถึงก็พากันไซโยให้ร้องอย่างยินดี

“ในที่สุตก็มาถึงฝั่งแล้ว”

“ต่อจากนี้พวกเราจะทำอย่างไรกันต่อ”

ทุกคนต่างก็พากันหันมามองชินชิวโดยไม่รู้ตัว ชินชิวมอง
หินเกลี้ยงเรียบลื่นที่สูงพอ ๆ กับภูเขาลูกเล็กตรงหน้า และยังมี
ต้นไม้ใหญ่ยักษ์ที่สูงใหญ่จนมองไม่เห็นยอดบนก็ครุ่นคิดก่อนเอ่ยว่่า
“น่าจะมึลัญลักษณ์บอกใ้บ่อยู่กระมัง ลองหาดูเถิด”

“อยู่แน่! บนก้อนหินมีตัวอักษรอยู่ แต่ว่า...นั่นมันตัวอักษร
อะไรนะ ข้าอ่านหนังสือไม่ออก”

ชินชิวมองตามไป แยะแล้ว เธอเองก็ไม่ว่่ารู้ตัวอักษรของโลกใบนี้
เหมือนกัน

ยังดีที่มีคนรู้จักตัวอักษรนั้น เด็กหนุ่มกับเด็กสาวยืนซาเอ่ยขึ้น
พร้อมกัน “ด้านบนเขียนไว้ว่่าต้องการใ้พวกเราสร้างบ้านขึ้นด้วย
ตัวเอง...สร้างบ้านเองแล้วก็เข้าพักอยู่ในบ้านหลังนั้น”

ชินชิวถาม “สร้างบ้าน?”

ที่แท้พวกเขาเองก็ไม่ได้มาเพื่อฝึกบำเพ็ญเพียร แต่มาเพื่อ
เอาตัวรอดในป่าเหวอ คงไม่ว่่าสร้างบ้านเสร็จแล้วยังต้องทำไร้ไถนา
หาเลี้ยงตัวเองด้วยหรอกนะ

ขณะทุกคนกำลังพูดคุยกัน ก็พลันเห็นว่าบนฟ้ามีจุดดำจุดหนึ่งตกลงมาลักษณะคล้ายดาวตก ก่อนจะมาลอยอยู่ตรงหน้าชินชิวคล้ายกับเมล็ดพันธุ์ดอกบัวขนาดใหญ่เมล็ดหนึ่ง ทุกคนตกใจสะดุ้งโหยงพากันไปหลบอยู่ข้างหลังชินชิวราวกับลูกเจี๊ยบที่เห็นนกอินทรีเจ้ารอกไม่ได้หลบ ยังคิดจะไปลูบคลำเมล็ดพันธุ์สีดำนั้นด้วย แต่กลับถูกชินชิวดึงตัวกลับมา

ตัวเธอเองเดินขึ้นหน้า ยกมือไปลูบเมล็ดพันธุ์ที่ลอยอยู่กลางอากาศ ครู่ถัดมาเมล็ดพันธุ์นั้นก็แผ่แสงสีขาวอ่อนโยน แล้วพลันขยายออกต่อหน้าต่อตาชินชิว มันขยายออกไปเรื่อยๆ ผ่านไปไม่นาน ‘เมล็ดพันธุ์’ นั้นก็กลายมาเป็นบ้านหลังใหญ่งดงามที่มีห้องหลายสิบห้องพร้อมทั้งระเบียงล้อมรอบ

ทุกคนเดินเหยียบไปบนพื้นกระดานที่เรียบลื่น เช็ดถูพื้นรองเท้ากับพื้นอย่างรู้สึกไม่ค่อยสมจริงนัก

“นี่...นี่คือเวทคาถาเซียนหรือ บ้านหลังใหญ่ขนาดนี้ แค่กะพริบตากี่เสกออกมาได้แล้ว”

“บ้านหลังนี้สวยยิ่งนัก อีกทั้งบนเสายังมีดอกไม้ด้วย รีบดูเร็วเข้า ยังมีลานบ้านด้วย มีครบทั้งโต๊ะทั้งเก้าอี้เลย!”

ชินชิวมองฝ่ามือที่ว่างเปล่าของตัวเองแล้วยกมือตบหัวให้ตายเถอะ เธอได้บำเพ็ญเพียรจริงๆ แล้วหรือนี้ สร้างบ้านเสร็จชั่วพริบตาเดียว นี่จะเท่เกินไปแล้ว

“พี่ใหญ่ ท่านทำได้อย่างไร เป็นของเมื่อครู่ที่เสกบ้านออกมาหรือ”

ทุกคนวิ่งไปทั่วบ้านที่เหมาะสมกับเด็กเล็กเด็กโตอย่างพวกเขาพออารมณ์ตื่นเต้นผ่านพ้นไป เด็กสาวเย็นชาที่เป็นพี่สามถึงได้เอ่ย